Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2001. VI. évfolyam, 3.szám

A TARTALOMBÓL:

Oly távol – mégis közel . .2. old.
Barsi Balázs gondolatai . .3. old.
Az édesanyákat köszöntjük . . . . . .4-5. old.
A Bibliáról . . . . . .6. old.
Imaoldal . . . . . .7. old.
A Feltámadott útja . . . .8-9. old.
A Szentatya üzenete .10-11. old.
Szentelésre készülők . . .11. old.
Jónás . . . . . .12. old.
V. Gálocsi Ifjúsági Találkozó . . . . . .13. old.
Hírek . . . . . .14-15. old.
Pásztorlevél (részlet) . . .16. old.
Gianna Beretta Molla .17-18. old.
Főleg Rebeka . . . . . .19. old.
Karitász közlemény . . . .20. old.
Pax Romana Kongresszus 21. old.
Miért kell készülni a házasságra? . . . . . .22-23. old.
Mária és a kegyelem . . .23. old.
Mese . . . . . .24-25. old.
Humor . . . . . .26. old.
Bibliai vetélkedő . . . . . .26. old.
Murillo II. . . . . .27-28. old.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Megyesi László (főszerkesztő), Németh Imre ofm., Pápai Zsuzsanna, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600, Munkács, Munkácsy M. u. 19.

Engedélyszám:
3T 199

Készült:
a Grafika nyomdájában, Ungváron

Oly távol – mégis közel

Nem megy! Nem megy. Nem tud sehogyan sem Ádám óta az ember megistenülni a Tudás útján – kikerülve az Élet fáját! Ez az elfordulás a Szeretettől a bűn, és ennek következménye a halál.

A Teremtő irgalma új lehetőséget kínál az embernek, döntsön újból. Az ő Fia, Jézus Krisztus személyében bemutatja az ideális embert: Ő valóban Isten hasonmása. Őáltala mi is visszakerülhetünk ebbe az eredeti, tiszta állapotba: az életszentségre. A keresztfa gyümölcse örök életet ígér számunkra. A mi Atyánk mindenkit meghív az istenfiak asztalközösségébe, Igéjének és Testének befogadására. Tanítása a szellemünket tisztítja, majd az Eucharisztia magunkhoz való vétele a testünkbe is beleojtja a húsvéti misztériumot. Ahogyan Jézus teste fölkerült a szégyenfára, a halálba, úgy fog a mi testünk is az önmegtagadás és kereszthordozás útján haladni a Föltámadásba.

A mennybemenetel Jézus művének a betetőzése. Búcsúzik övéitől. Ő soha nem akart itt maradni véglegesen. Gyakran hangsúlyozta, hogy az Atyától jött, és visszatér az Atyához. „Az én országom nem e világból való", bár elkezdődik már itt, hívei közösségében: „A mennyek országa köztetek van." Tehát így a mi sorsunk is a húsvéti misztériumban rejlik, paszcha, azaz átmenet a halálból az életre. Az Egyház vándorló, zarándok gyülekezet (=eklézsia). Merre kell menni? Mózes még azt kérte: „Utánam!", Jézus viszont azt mondja: „Én vagyok az Út..." – még szorosabb kapcsolat lehet tehát Vele: az ő Lelkében járniŐvele. Cél: az Atya háza – Krisztussal mi is eljuthatunk oda. Bátorít minket is, elbizonytalanodókat, kételkedőket: „Előremegyek, hogy helyet készítsek nektek!"

Vonz-e téged ez az ígéret? Vágyol-e arra az Országra, ahol neked is készül egy jó hely?

Sokan hetente az Ige és a Test asztalához járulunk. Mérjük le magunkat:

1. Milyen tetszésre talál bensőnkben az ő szava? Gazdagodik-e lelkünk az Isten bölcsességén?
2. A felebarát iránti szeretetből meg tudjuk-e tagadni önző énünket?
3. Fájt-e már nekünk a jótett elmulasztása - amikor pedig felismertük a lehetőséget? Jogos a fájdalom – hisz a szerető Lélek sugallatára mondtunk nemet.

Mi az oka annak, hogy nem a tiszta Élet vonzásának engedünk? Súlyos megtévesztés áldozatai vagyunk! Ezek szűkítik mozgásterünket, bénítják jóra való készségünket.

Honnan jő a megváltás?

A magunk erejéből nem sokra mehetünk, ezt be kell ismernünk előtte, és kérnünk a felkínált segítséget (Fil 2,13).

Itt tűnik ki leginkább a Szentlélek Úristen szerepe a mi életünkben.

Ez a megváltás célja, a teljes megszabadulás, ahol: „Velünk az Isten."

Erre vágyták az ószövetségi szentek: a messiási országban új szívet és új lelket kapnak az emberek, és Isten fiainak hívják őket...

Mi is erre a szentségre törekszünk. Mi hiányzik ehhez? Mélyíteni kell az Istennel való kapcsolatunkat.

A vízkeresztség után szükségünk van a lélekkeresztségre, a Jézus halálába és feltámadásába való bemerítkezésre (ApCsel 19,5; 8,16; 1Kor 12,13). A bérmálás után – felnőtt keresztényeknek – hinnünk kell az Ő jelenvaló-

ságában. Vagy ezt mégsem tapasztaljuk sűrűn? Talán nem állunk Vele beszélgető viszonyban? Talán ott van még lelkünk előszobájában, vagy ott áll az ajtó előtt és kopog..., mi viszont még túlságosan bízunk a magunk erejében, nem hívjuk Őt be...

Húsvét után el kell telni hétszer hét napnak. Az ötvenedik napon jön az Úr Jézus megígért Lelke, a Vigasztaló, az Erő...a hétajándokú!

Ekkor ünnepelték a zsidók a sinai törvényhirdetést. Ezért jött ezen a napon az új törvénynek Lelke, hogy már ne kőtáblára, hanem a szívünkbe vésse az új Törvényt.

Várjuk tehát mi is az Ő eljövetelét – ahogy adventben megéltük a Messiásra való várakozást – úgy most imádkozzunk a Lélekhez, akit a Tűz képvisel; égesse el bennünk a bűn hajtásait, gyökereit, izzítsa fel a nemeset, árassza el érzékeinket, értelmünket, akaratunkat és egész testünket drága szeretetével!

Majnek Antal

„Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja gyújtson világosságot lelketekben, hogy megértsétek: milyen reménységre hívott meg titeket."

Amíg el nem érjük az emberélet útjának felét, arra vágyakozunk, hogy otthonunk legyen, ahová mindig hazavárnak. Az emberélet útjának felén túl már van otthonunk, s arra vágyunk, hogy mindig legyen, akit hazavárhatunk.

Ez utóbbi állapot jobban hasonlít a mennyországhoz, ahol vár minket az Atya az ő Egyszülöttével, aki a jobbján ül, a Szentlélekkel meg angyalaival és szentjeivel. Az sejti, hogy mit jelent az, hogy bár Istenben nincs hiány és változás, mégis személyében isteni módon hazavár minket, aki maga is vár valakit, azt, akit a lelke szeret.

Az emberélet útjának felén túl – ha nem akarunk torz és infantilis lények maradni, és vállaljuk azt a nagy változást, amit ez a korszak felkínál nekünk – szenvedéseink nagy része a tékozló fiú atyjának szenvedése lesz. A szülőé, aki mindig hazavárja gyermekét, akkor is, ha útjait nem ő irányítja többé. Nem írhatja elő neki, hogy látogassa meg... Nem marad más, mint várni rá. És ez az ingyenes várakozás lesz gyermeke igazi otthona, járjon bármerre is a világban, akár nem is gondolva a szülői házra. Hasonlót él át az igazi lelkiatya és a hű barát is. Ha mernénk szívünk mélyére, de valóban a legmélyére tekinteni, bűneink gyökerénél is mélyebbre, oda, ahol Isten képmására alkotott teremtmények vagyunk, ott megláthatnánk annak a reménységnek kopott, de mégis kivehető vázlatát, amelyre Urunk, Jézus Krisztus Isten, a dicsőség Atyja hívott meg minket.

Ti, emberek, mindnyájan a boldog örök életre vágyakoztok. De már nem is mertek vágyakozni rá, mert bűneitek következtében torz képet alkottatok Istenről megromlott értelmetekben. Pedig ő hazavár titeket!

A mai nap erre a kézzelfogható bizonyíték, amikor szent Fiát testül-lelkestül befogadja dicsőségébe. Ez a mennybemenetel megnyílt egének fönséges üzenete.

Barsi Balász OFM

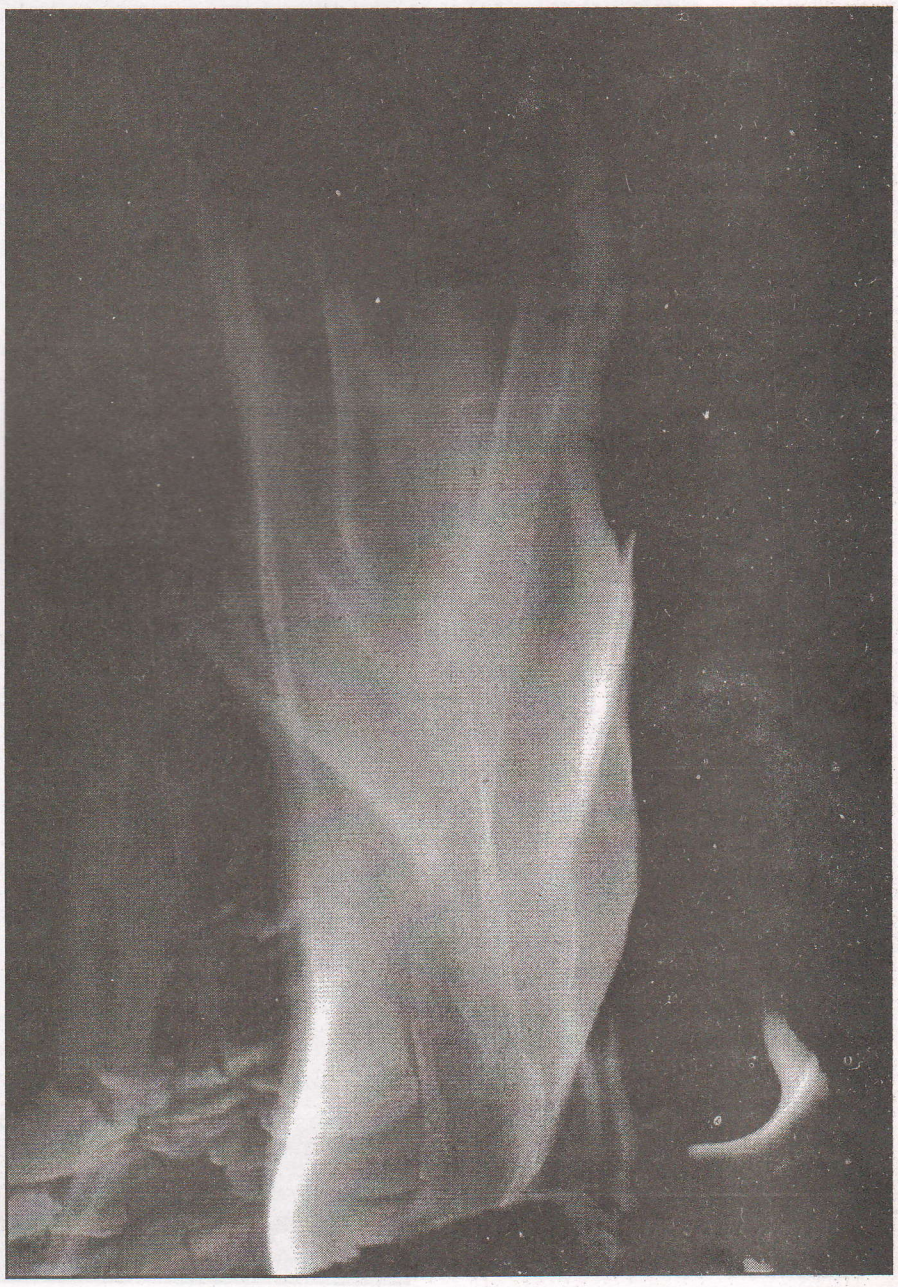

AZ ÉDESANYÁKAT KÖSZÖNTJÜK

Valahol Amerikában, már nem emlékszem, melyik városában, élt egy idős leány, Anna Jarvisnak hívták. Fiatalon elveszítette édesanyát, és gyakran fölkereste sírját a temetőben. Ezt tette 1906-ban is, anyja halálának évfordulóján. Nagyon szerette édesanyját, sehogyan sem tudott belenyugodni halálába. Legjobban azt sajnálta, hogy nem tudta meghálálni áldozatos szeretetét. Ezen elmélkedve különös ötlete támadt. Milyen szép lenne, ha a földön élő emberek megegyeznének egy olyan napban, amikor mindenki édesanyjára gondolna, és valamiképpen kifejezné háláját. Ettől kezdve Anna semmi fáradságot, semmi pénzt sem sajnált, hogy népszerűsítse gondolatát. Levélben fordult az amerikai kongresszushoz, és a képviselők támogatását kérte. Sokan, egyre többen támogatták elképzelését, és ennek köszönhetően Wilson elnök 1914-ben elrendelte, hogy május második vasárnapján minden esztendőben megünnepeljék az édesanyákat. Innen terjedt el lassan az egész földön az anyák napjának ünneplése. (A magyar kultúrkörben ez az ünnep május első vasárnapjára esik.)

Anna Jarvis így határozta meg az ünnep rendeltetését: „Ezen a napon minden ember gondoljon az édesanyjára! Fejezze ki háláját, és mondjon köszönetet a tőle kapott szeretetért!"

Felesleges lenne felsorolnunk, mi mindent köszönhetünk az édesanyánknak. Általa kaptuk az életünket, és hosszú éveken át ő gondoskodott rólunk, táplált, ő tett tisztába, ő vigyázott testi épségünkre. Tőle tanultunk meg édes anyanyelvünket. Ő beszélt először Istenről, és talán az ő ölében tanultunk meg imádkozni.

Mi mivel mutathatjuk meg édesanyánknak hálánkat és szeretetünket? Erre igen sok lehetőségünk van, most csak néhányat említek:

Talán a legfontosabb, hogy nagy bizalommal forduljunk hozzá, és legyünk mindig őszinték! Ő ért meg minket a legjobban, mindig számíthatunk segítségére. Akkor is, ha valami rosszat teszünk, ha panaszkodnak ránk az emberek. Édesanyánk mindig segít, rá mindig számíthatunk. Nála jobb védőügyvédre alig találhatnánk.

A másik ajándékunk az engedelmesség.

A Szentírás nem ok nélkül hangsúlyozza, hogy Jézus is engedelmeskedett Máriának és Szent Józsefnek. Gondoljunk arra, hogy szüleink legtöbbször mindig azt kérik tőlünk, ami javunkra válik.

A harmadik ajándékunk: tetteinkkel bizonyított szeretetünk.

Az Úr Jézus világosan megmondta: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel lesztek egymás iránt (Jn 13, 35)." Édesanyánk is erről tudja meg, hogy megbecsüljük, értékeljük boldogságunkon munkálkodó anyai szolgálatát...

Imre testvér

Dsida Jenő

Édesanyám keze

A legáldottabb kéz a földön,
A te kezed, jó Anyám.
Rettentő semmi mélyén álltam
Közelgő létem hajnalán,
A te két kezed volt a mentőm,
S a fényes földre helyezett...
Add ide – csak egy pillanatra -,
Hadd csókolom meg kezedet!

Ez a kéz áldja, szenteli meg
A napnak étkét, italát,
Ez a kéz vállalt életére
Gyilkos robotban rabigát,
Ez tette értünk nappalokká
A nyugodalmi perceket...
Add ide – csak egy pillanatra –,
Hadd csókolom meg kezedet!

Hányszor ügyelt rám ágyam mellett,
Ha éjsötétbe dőlt a föld,
Hányszor csordult a bánat könnye,
Amit szememről letörölt,
Hányszor ölelt a szent kebelre,
Mely csupa, csupa szeretet! -
Add ide - csak egy pillanatra -,
Hadd csókolom meg kezedet!

Ha megkondult az est harangja
Keresztvetésre tanított,
Felmutatott a csillagokra,
Úgy magyarázta: ki van ott,
Vasárnaponként kora reggel
A kis templomba vezetett...
Add ide - csak egy pillanatra -,
Hadd csókolom meg kezedet!

Lábam alól, ha néha-néha
El is tévedt az igaz út,
Ujjaid rögtön megmutatták:
Látod a vétek szörnyű rút!
Ne hidd Anyám, ne hidd, hogy egykor
Feledni bírnám ezeket!...
Add ide – csak egy pillanatra –,
Hadd csókolom meg kezedet!

Oh, hogy így, drága két kezeddel
Soká vezess még, adja ég,
Ha csókot merek adni rája
Tudjam, hogy lelkem tiszta még.
Tudtam, hogy egy más, szebb hazában
A szent jövendő nem veszett! -
Add ide - csak egy pillanatra -,
Hadd csókolom meg kezedet!

A legáldottabb kéz a földön
A te két kezed, jó Anyám!
Mindenki áldja közeledben:
Hát én hogy is ne áldanám?!
Tudom, megáldja Istenünk is,
Az örök Jóság s Szeretet! –
Némán, nagy, forró áhítattal
Csókolom meg a kezedet!

Mécs László

A KIRÁLYFI HÁROM BÁNATA

Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiásmutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.

A többiek láttak egy síró porontyot,
de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot,
mintha babusgatná a szép napkorongot.

Maga adta nekem édessége teljét,
úgy ajándékozta anyasága tejét,
hogy egyszer a földnek bennem kedve teljék.

Isten tudja honnan, palástot kerített,
aranyos palástot vállamra terített,
fejem fölé égszín mosolygást derített.

Ma is úgy foltozza ingemet, ruhámat,
ma is úgy szolgál ki, főzi vacsorámat,
mint királyi ember királyi urának.

Amerre én jártam, kövek énekeltek,
mert az édesanyám üzent a köveknek,
szíve ment előttem előre követnek.

Amíg ő van, vígan élem a világom,
Nem hiányzik nekem semmi a világon,
három bánat teszi boldogtalanságom.

Az egyik bánatom: mért nem tudja látni
egymást a sok ember, a sok-sok királyfi,
úgy, ahogy az anyjuk tudja őket látni?

A másik bánatom: hogyha ő majd holtan
fekszik a föld alatt virággá foszoltan,
senki se tudja majd, hogy királyfi voltam.

Hogyha minden csillag csupa gyémánt volna,
minden tavaszi rügy legtisztább gyöngy volna;
kamatnak is kevés, nagyon kevés volna.

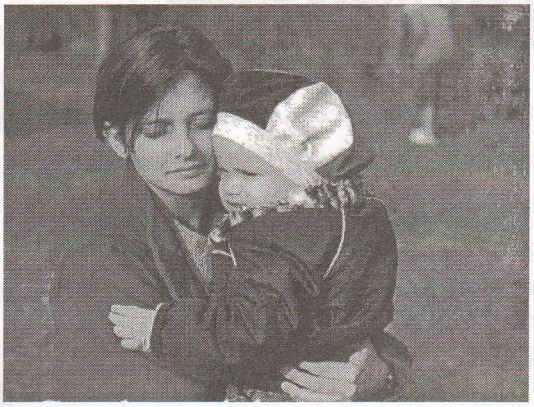

Kiss János

ANYÁM

Egy arc, mely sosem vész feledésbe,
Számtalanszor ködlik a múltból elibém,
Mert ő az Anyám volt...
Emlékszem, mennyit játszottunk
édes-önfeledten,
Sírt, kacagott, örült velem,
Mert ő az Anyám volt.

Búsult, ha éppen arra volt okom,
Becézgetett, ha fájt a torkom,
Mert ő az Anyám volt.

Az ő nevét mondtam ki először,
S hívogatom most is, ha bánat, baj ér,
Mert ő az Anyám volt.

Mi mindent köszönhetek Neki,
Életet, szeretetet, melegséget,
Ifjúságom, gyermekkorom minden örömét!

S mindezt önzetlenül.
Nem várt hálát, köszönetet,
Arra sem számított, hogy egyszer visszafizetek.

Értem s másokért élt.
Ez volt a hite, az élete,
és engem is erre tanított.
Ezt hagyta örökül is rám.
Nem pénzt, sem hírnevet.
Ennél sokkalta többet: hitet, becsületet.

A Bibliáról

Mi a Biblia?

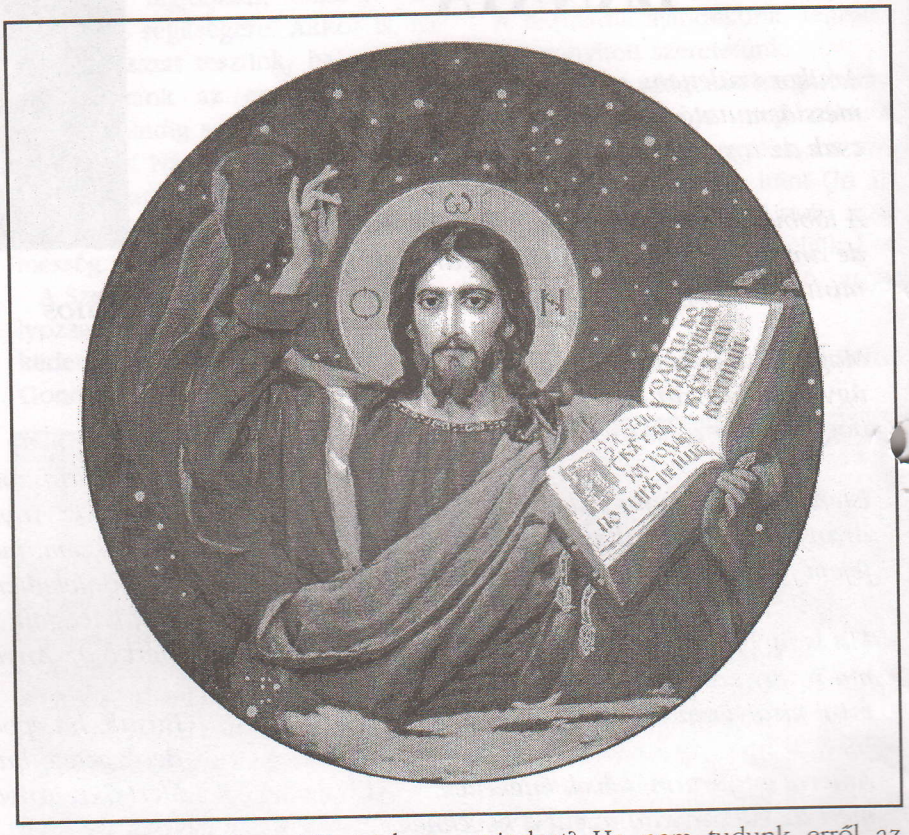

Az ószövetségi Szentírás – néhány könyvét kivéve – héberül íródott. A héber szövegnek az volt a sajátossága, hogy hozzánk képest viszszafelé olvasták, és csak a mássalhangzókat írták, a magánhangzókat nem. Jézus idejében az arám nyelv volt közhasználatban, de a Bibliát továbbra is héberül olvasták. Kr.u. néhány évszázaddal, mivel nem voltak magánhangzók a Bibliában, kezdtek elbizonytalanodni, hogy az adott szöveget hogyan is kell olvasni, mivel a héber nyelvet egyre kevesebben beszélték. Ekkor jelentek meg a maszoréták. A maszar szó azt jelenti, hogy áthagyományozni. Tehát a maszoréták 750-1000 között élt szövegkritikusok (Biblia-értelmezők) voltak, akik pontok és vonalak formájában kirakták a magánhangzókat az ószövetségi Bibliában. A helyesírást javították, értelmezték és egységesítették a különböző jellegű Bibliákat.

Az Ószövetségben a pontozást illetően egy érdekességre szeretném felhívni a figyelmet, mégpedig Jahve, az Isten nevével kapcsolatban. Jézus idejében és a Jézus előtti korban tiszteletből nem ejtették ki a Jahve nevet. A Jahve helyett az Adonaj szót ejtették, ami Urat jelent. Amikor a maszoréták kipontozták a Bibliát, akkor a Jahve magánhangzói (a, e) helyett az Adonaj (a, o, a) magánhangzóit tették a Jahve mássalhangzói mellé. Miért írtam le mindezt? Ha nem tudunk erről az előzményről, akkor a héber Bibliából az Isten nevét nem Jahvénak, hanem Jehovának fogjuk olvasni.

Pogány István

Gyöngyszemek

Krisztus 2000 évvel ezelőtt megváltott minket. Azonban nekünk ezt a megváltást be kell fogadnunk a saját életünkbe, amelyet a teológia belső megváltásnak hív. Az imádság, a szeretetben való élet fontos szerepet játszik ebben a belső megváltási folyamatban: „Azért vagyunk a földön, hogy meg legyünk váltva bűneinktől. A bűn, a bennünk rejlő sötétség elválaszt bennünket Istentől. Csak ha már minden sötétség feloldódott bennünk, akkor vétetünk fel Isten örök szeretetébe. Csak ha már hagytuk, hogy a kegyelem szenvedésünkön keresztül megváltson minket, akkor leszünk képesek Istent szemlélni. Ebben áll a földi élet célja. Aki az áteredő bűn következményeit, vagyis a bűnre való hajlamot szeretetben átszenvedte, és ebben az értelemben Krisztus követője lett, nem élt hiába. Aki viszont élete során kitért a megváltó szenvedés elől, halála után kell a megváltás útját folytatnia. Ez az Egyház tanítása a tisztítótűzről. Azért élünk a földön, hogy a magunkban és másokban lévő sötétségeket megváltani engedjük. Egyedül a szeretet oldja fel a sötétségeket. A szeretet vonzásában az ember egyre jobban el tudja fogadni önmagát és sötétségeit, egyre inkább el tudja viselni azokat, és meg tudja engedni azok megváltását. – Ezt az utat nemcsak magunk miatt, mások végett is meg kell tennünk. Amikor valaki segíteni akar másnak ebben a megváltási folyamatban, sok szeretetet kell sugároznia. Téved, aki azt hiszi, úgy is segíthet az embereknek a megváltásban, hogy közben nem teszi ki saját magát a megváltás folyamatának. Mindenki azt sugározza, amije van. Ez a sugárzás legbelül érinti meg a másikat, a szemlélődés szintjén, ahol a megváltás történik. Minden emberekkel kapcsolatos munka, akár lelkipásztorkodás, akár szeretetszolgálat vagy szociális munka hatásossága sokkal inkább a belső tisztulás fokától függ, mint a tevékenység sokrétűségétől.

Jálics Ferenc: Szemlélődő lelkigyakorlat, Manréza-Korda, 1996., 177. old.

Az imádság az emberi szív legmélyebb megnyilvánulása: az a mélység, mely Istentől származik, s melyet csak Isten tud betölteni Szentlelke erejével.

Az isteni lélek rejtett leheletére nyílik meg az emberi lélek isteni, üdvöt hozó és megszentelő megnyilatkozásra. A Lélektől áradó kegyelem által lép be az ember az új életbe.

A Szentlélek szemével nézve a pünkösdi esemény nem a múlté: az Egyház mindig az utolsó vacsora termében van, melyet a szívébe zárt.

II. János Pál

A Szentlélek: tűz, amely az ember lelkében cselekszik, az embert belülről ihleti. Olyanféle viszonyba kell vele helyezkednem, ahogy az anyag viszonylik a művészhez, de az élő, művészi anyag. Így például a zeneművész, a szavaló, az énekes, színész, aki odaadja magát a zeneszerzőnek, költőnek, drámaírónak, hogy alakítsa őt. Ugyanúgy adjuk oda magunkat a művészi Szentléleknek, a Szentlélek tüzének, hogy alakítson bennünket!

Adjuk oda magunkat, és dolgozzunk vele együtt! Feladatunk: folytatni az ő művét, a megszentelést. A pünkösdi tüzet, amely belénk szállt, kisugározni másokra. Bizonyságot tenni Krisztusról, tüzünkről, hogy tűz gyúljon mindenütt.

Sík Sándor

MÁJUSI MÉCSES

A legendáknak egész serege
A szent Szűz jóságával van tele.
Minden dicséri aranyos szívét,
És erősíti a gyengék hitét.
Szól a legenda: „Meghalt egy ember,
S ott állt az örök Bíróval szemben.
Ki gonosz életét elítélte,
Sok bűnös tettének ez a bére.
A kétségbeesett lélek mellett
Mint szétsugárzó napfény jelent meg
Mária, s esdve kérte szent Fiát
Adja neki a kárhozat fiát.
A Bíró szeme szigorral tele:
„Jó Anyám! Mit tudnál mentségére?
Hiszen gonosz volt, vad, istentelen.
Csak kárhozatot, poklot érdemel!"
Mint hárfazene estéli csendben
Szólott a szép Szűz, halkan, szelíden:
„Igen, gonosz volt, sokat vétkezett,
De lelke mélyén apró fény rezgett,
A jóság fénye... s május hajnalán
Kis mécsest gyújtott Mária oltárán..."
A Bíró arca csendben elsimul
S a még reszkető lélekhez fordul:
„Rossz életedért poklot érdemelsz,
De Szűzanyámért kegyelemre lelsz!"
Hisz sohasem lehetett hallani,
Hogy elkárhozott volna valaki,
Ki Mária segítségét kérte
Mert ő a bűnösök menedéke..."

Istennek szüksége van imádságodra,
Csak akkor adhat, ha kérsz,
mert végtelenül tiszteli szabadságodat.
Ő az,
aki csendben,
szüntelenül
kérlel téged.

Michel Quoist

Krisztus,
Éltető Lelked
bontakoztassa ki bennünk
az adományokat,
amelyekkel mindenkit
megajándékoztál!
Te úgy fogadsz el minket,
Ahogy vagyunk.
Miért kellene hát arra várnunk,
hogy megváltozzék a szívünk,
mielőtt még hozzád térnénk?
Te fogod majd átalakítani azt.
És Te mindent megadsz,
Ami csak begyógyíthatja
Föltépett sebeinket:
Az imádságot, a dicsőítés énekét,
a megbocsájtást,
a kiengesztelődés rügyfakadásait.

Roger testvér

Áldott légy, Lélek,
ki minden Istentől szeretett
emberben susogsz!
Van, akit tüzed elemészt,
szunnyadsz,
van, aki hozzád sóhajtozik,
mint a meggyújtott ágak,
van, aki kezével óv
egy pislákoló lángot,
van, aki őrzi még
hajdani gyújtó tüzedet,
s van, aki elfeledte;
van, akit fényeddel árasztasz el,
van, aki homályban marad,
van, aki többé nem ad meleget,
van, akinek rongy a szíve,
és fényében mérhetetlen
örvény uralkodik.

De egyetlen oly lélek sincs
közöttünk,
ó, Lélek,
kinek az éjszakában
ne mondanád a Jóhírt
és ne tudnád örökkévaló
szereteteddel átformálni lelkét.

France Quéné

A FELTÁMADOTT ÚTJA

I. Jézus feltámad halottaiból

PAP: „Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged."
HÍVEK: „Mert húsvétod által megváltottad a világot."
„Tudom, Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt, föltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott az Úr (Mt 28,5-6)!"

Azon a még bizonytalan hajnalon egy titokzatos arc jelenik meg szomorúsággal és szeretettel telve azoknak, akik korán reggel a názáreti Jézus sírhelyéhez mennek. Az angyal, Isten hírnöke fedi fel előttük annak dicsőségét, aki átlépte a halál mezsgyéjét: a nyitott sírra az égbolt borul, ahol a feltámadt Krisztus örökre él, és vár bennünket.

II. A tanítványok üresen találják a sírt

„Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta, és hitt (Jn 20,8)." Azon a reggelen együtt futott Jézus sírjához Péter és a szeretett tanítvány. Ez utóbbi szeme elé csak a halotti gyolcs és a földön hagyott halotti lepel látványa tárul. Szemében nemcsak csodálkozás tükröződik, hanem a hit csodálata is lángra gyúl: „látott, és hitt" a halált legyőző Úrban. Tekintete minden idők minden Krisztus-hívőjének tekintete.

III. A feltámadt Krisztus megjelenik Magdolnának

„Jézus erre nevén szólította: „Mária!" Erre feléje fordult, és zsidó nyelven csak ennyit mondott: „Rabboni vagyis Mester (Jn 20,16)."

A magdalai Mária, aki szintén hónapokon át követte Jézust, hallgatta tanítását, látta kezét, amint betegeket gyógyít meg, nem ismeri fel Urát a húsvéti hajnalfényben.

Meghívásunk név szerint, személyes küldetésre szól, a hit szeme világítja meg azt, amit a pusztán emberi tekintet nem képes érzékelni.

IV. A feltámadt Krisztus az emmauszi úton

„Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?" „Aztán Mózesen kezdve valamennyi prófétánál megmagyarázta, ami az írásokban róla szól (Lk 24,26-27)."

Azon a poros úton, amely Jeruzsálemből Emmauszba vezet, két tanítvány halad, de mellettük megy egy ismeretlen vándor is. Szavai nem mindennapiak, rávilágítanak a múlt rejtett értelmére, amelyet rajta kívül más nem ismer. Szavaira lángra gyúl a tanítványok szíve, és újból kivirágzik bennük a remény és a bizalom.

V. A feltámadt Krisztus megtöri és feléjük nyújtja a kenyeret

„Mikor asztalhoz ültek, kenyeret vett kezébe, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik. Erre megnyílt szemük, és fölismerték (Lk 24,30-31)."

Esteledik. A két emmauszi tanítvány asztalhoz ült a titokzatos vándorral együtt, aki felfedte számukra az események értelmét. Szavai után most tette kelt csodálatot: megtöri a kenyeret, mint az utolsó, szent eucharisztikus vacsorán.

Hirtelen felismerik arcát: ugyanaz a Krisztus, aki a cönákulumban a kenyér és a bor színében testét és vérét adja táplálékul a világ élete számára.

VI. A feltámadt Krisztus megjelenik tanítványainak

„Miért vagytok megzavarodva? S miért támad kétely szívetekben? Nézzétek kezemet és lábamat! Én vagyok (Lk 24,38-39)!"

A tanítványok erősen gyanakodnak, hogy szellemet látnak. Hiszen Jézust eltemették egy sírba, a keresztre feszítés és a megkínzás jeleivel. Mégis ő áll barátai előtt, kezén és lábán a sebekkel, de az élet teljességében. Ez az új élet elűzi a keserűséget, a szomorúságot és a kételyt, és túlmutat a halál csöndjén.

VII. A feltámadt Krisztus hatalmat ad a bűnök megbocsátására

„Rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyer (Jn 20, 22-23)."

Krisztus lehelete húsvét estéjén az új élet jelképe. Annak az újjáteremtésnek a jele, amelyre csak a Szentlélek képes. Kivezeti az embert a bűn halálából, és az igazság és igazságosság új élete felé irányítja őket. Az egyházat áthatja ez az isteni lehelet, amely megújítja, átalakítja és megszenteli az emberiséget.

VIII. A feltámadt Krisztus megerősíti Tamás hitét

Jézus ezekkel a szavakkal fordult Tamáshoz: „Ne légy hitetlen, hanem hívő!" Tamás fölkiáltott: „ Én Uram, én Istenem (Jn 20,27-28)!"

A kétely beférkőzik a tanítvány szívébe, pedig hallgatta Jézust, és látta isteni hatalma jeleit földi élete során. Most a feltámadt Krisztus áll Tamás előtt, jelenléte élő valóság. A tanítvány visszatér a bizonyosság fényéhez, és hitvallást tesz: „Én Uram, én Istenem!"

IX. A feltámadt Krisztus megjelenik Tibériás tavánál

„A tanítvány, akit Jézus kedvelt, így szólt Péterhez: „Az Úr az!"

„Akkor Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik (Jn 21, 7,13)."

A Tibériás-tó partján a hajnal első sugarainál egy férfi várakozik.

Jézus tanítványai visszatértek ősi mesterségükhöz, a halászathoz. A szeretett tanítvány rápillant a férfira, és az azonnal megismeri: „Az Úr az!" – szól a többiekhez.

Krisztus a parton várja őket, készen arra, hogy ismét felajánlja a fáradt és tétova embereknek az élet kenyerét.

X. A feltámadt Krisztus átadja a hatalmat Péternek

„Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?" „Igen, Uram – felelte –, te tudod, hogy szeretlek."

Erre így szól hozzá: „Legeltesd bárányaimat (Jn 21,15)!"

Három kérdés és három felelet – a szeretet párbeszéde – Krisztus és Péter között a Tibériás-tó partján.

A tanítvány, aki háromszor elárulta Urát, háromszor vallja meg hitét és Jézus iránti szeretetét, és Krisztus rábízza azt a küldetést, hogy az évszázadok során legyen nyájának pásztora. Krisztus Péter szavain, kezén, személyén keresztül vezeti egyházát.

XI. A feltámadt Krisztus elküldi tanítványait a világba

„Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya, és Fiú, és Szentlélek nevében! Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig. (Mt 28,19-20)."

A galileai hegyen a feltámadás dicsőséges Krisztusa köszönti tanítványait. Jelenléte örökre élő, hatékony és állandó lesz. Támogatja az egyház apostoli tevékenységét, amely hirdeti az Evangéliumot, és új életet ad a Szentlélekben az üdvözítő keresztség által.

XII. A feltámadt Krisztus felmegy a mennybe

„Galileai férfiak, mit álltok itt égre emelt szemekkel? Ez a Jézus, aki közületek fölment a mennybe, úgy jön el ismét, ahogy szemetek láttára a mennybe szállt (ApCsel 1, 11)."

Az Olajfák hegye válik a föld és az ég közötti találkozás helyszínévé. Ez a találkozás a feltámadt Krisztus jegyében zajlik le. Mennybemenetelkor visszatér az isteni dicsőség végtelen látóhatárába, ahol a megváltott emberiséget várja. A híveknek most az a feladatuk, hogy a történelem és a világ útjain haladva építsék Isten országát, várakozva Krisztus visszatérésére: „És így mindenkor az Úrral leszünk!"

XIII. Máriával együtt a Szentlélekre várakozva

„Az apostolok az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt egy szívvel-lélekkel, állhatatosan imádkoztak (ApCsel 1,14)."

A keresztény közösség összegyűlt Mária körül a hitben, az állandó imában és a szeretetben. Az apostolok és a hívek, férfiak és nők, mind együtt dicsőítik Istent, tanúságot tesznek szeretetükkel a feltámadt Krisztusba vetett hitükről, aki az új élet forrása, várakozva, hogy beteljesedjen Jézus ígérete, és elküldje a vigasztaló Szentlelket, aki „mindörökké veletek marad (Jn14,16)."

XIV. A feltámadt Krisztus elküldi a Szentlelket

„Hirtelen, mintha csak heves szélvész közeledett volna, zaj támadt az égből és egészen betöltötte a házat, ahol összegyűltek. Majd pedig szétoszló, tüzes lángnyelvek lobbantak föl előttünk, és valamennyien elteltek a Szentlélekkel (ApCsel 2,2-4)."

A cönákulum termében, pünkösd napján érkezik meg a Szentlélek fuvallata, az isteni lehelet, amely eltölti a feltámadt Krisztus tanítványait.

Lángra lobban a szeretet tüze is, amely forróvá teszi a hívek szívét, és elvezeti őket a világba, hogy tanúságot tegyenek az isteni életről, világosságról és szeretetről. Az ezernyelvű, különféle kultúrájú és nemzetiségű egyház Jeruzsálemben gyökerezik: forrása pedig a Szentlélek.

Könyörögjünk!

Ó, Istenünk, aki Fiad dicsőséges feltámadásában visszaadtad az örömet az egész világnak, Szűz Mária közbenjárására add meg nekünk, hogy élvezhessük az örök élet világosságát, Krisztus, a mi Urunk által! Ámen.

A SZENTATYA ÜZENETE A HIVATÁSOK VILÁGNAPJÁRA

Téma: „Az élet mint hivatás"

„Isten minden egyes ember életét valamely hivatás betöltésére rendelte (VI. Pál pápa, Populorum progressio 15)." A teremtés végén Isten az ember dolgos kezére bízta a világegyetemet, és bensőséges szeretetkapcsolatra hívta meg.

„Az emberi méltóság lényeges része az Istennel való közösségre szóló meghívás." Az ember kezdettől fogva párbeszédre hivatott Istennel, ugyanis csak azért létezik, mert Isten szeretetből megteremtette, és szeretetből létben tartja, s csak akkor élhet teljesen az igazság szerint, ha önként elismeri ezt a szeretetet, és rábízza magát a Teremtőjére (19)." Ez az Istennel folytatott szeretet-párbeszéd alapozza meg azt a lehetőséget, hogy minden egyes ember a saját, ajándékba kapott vonásaiban és jellemzőiben fejlődhessen, és képes legyen mindennapi élete történetének és alapvető kapcsolatainak „értelmet adni", miközben élete beteljesülése felé igyekszik.

Ha az életre, mint hivatásra tekintünk, az elősegíti a belső szabadságot, serkenti az egyént arra, hogy előretekintsen, és elutasítsa azt a felfogást, miszerint az élet passzív, unalmas és banális. Ily módon az élet értékessé és elfogadott ajándékká lesz, mely „természeténél fogva arra törekszik, hogy ismét ajándékká váljon". Az ember akkor bizonyul újjászületettnek a Lélekben (vö. Jn 3,3-5), ha megtanulja, hogy az új parancs útját járja: „Szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket (Jn15, 12)!" Kijelenthetjük, hogy bizonyos értelemben a szeretet Isten fiainak DNS-e. Ez az a „szent hívás", amelyet Isten Jézus Krisztusban az idők kezdete előtt ajándékozott nekünk, mellyel meghívott minket „saját elhatározásából és kegyelméből".

Minden hivatás gyökerénél ott van Emánuel, a „Velünk az Isten", aki viszontagságaink közepette jelen van. Ő mindegyikünkkel csodálatos, egyedi és megismételhetetlen szeretet-történetet valósít meg, amely egyúttal az emberiséggel és a világegyetemmel is összhangban áll. Ha felfedezzük Istent személyes történelmünkben, nem érezzük magunkat árvának, hanem tudjuk, hogy van Atyánk, akire teljesen rábízhatjuk magunkat, akkor eljutottunk ahhoz a fordulóponthoz, amely ráébreszt arra: az ember csak akkor találhat teljesen önmagára, ha őszintén elajándékozza magát.

Napjainkban azonban a mindennapi élet területén Isten gyakorlatilag a peremre szorul. Ezért az „élet újraevangelizációja" érdekében az egész keresztény közösség együttes fellépésére van szükség. Szükség van azoknak a férfiaknak és nőknek a tanúságtételére, akik megmutatják annak az életnek a termékenységét, amelynek forrása Isten, ereje a Léleknek való engedelmesség, s mely a Krisztussal és az Egyházzal való egységben találja meg mindennapi fáradozásának igazi értelmét. Fontos, hogy a keresztény közösségben mindenki felfedezze saját, személyes hivatását, és nagylelkűen válaszoljon rá. Minden élet hivatás, és minden hívő arra hivatott, hogy részt vegyen az Egyház építésében. A „hivatások imanapján" viszont figyelmünk sajátos módon a felszentelt szolgák és az olyan keresztények iránti igényre irányul, akik készek az evangéliumi tanácsokra tett fogadalmakkal vállalt megszentelt élet embert próbáló útján követni Krisztust.

Szükség van a szolgálati papságra, amely „a maga részéről... különböző helyeken és időkben az Üdvözítő Krisztus szentségi jelenlétének maradandó záloga (Christifideles laici 55), amely Isten igéjének hirdetése, az Eucharisztia és más szentségek ünneplése által vezeti a keresztény közösségeket az örök élet útján.

Szükség van olyan férfiakra és nőkre, akik tanúságtételük által ébren tartják a megkereszteltekben az evangélium alapértékeit, és felébresztik „Isten népében azt az igényt, hogy Istennek a Szentlélek által a szívekbe kiárasztott szeretetére életszentséggel válaszoljon."

Bárcsak bőségben élesztene a Szentlélek hivatásokat azért, hogy a keresztény népben elősegítsék az evangéliumhoz való mind nagylelkűbb ragaszkodást, és így mindenki számára megkönnyítsék annak megértését, hogy a lét értelme az, hogy láthatóvá tegye Isten szépségét és szentségét.

Gondolataimat most arra a sok fiatalra irányítom, akik szomjazzák az értékeket, de gyakran képtelenek rátalálni a hozzájuk vezető útra. Igen, egyedül Krisztus az Út, az Igazság és az Élet. Ezért van szükség arra, hogy segítségünkkel találkozzanak az Úrral, és bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki Vele. Jézusnak be kell lépnie világukba, kezébe kell vennie élettörténetüket, és ki kell nyitnia szívüket, hogy az ő szeretetének útján járva megtanulják egyre jobban megismerni őt.

Elsőként tehát a papok szívügye legyen, hogy az ige szolgálatával, valamint a szolgálat lelkületét és a húsvéti örömöt sugárzó életük tanúságával a hívek szeme elé állítsák a papság nagyszerűségét és szükséges voltát... E célra a leghasznosabb a megfontolt és okos lelkivezetés... Az Úr hívó szavát azonban soha nem szabad úgy várni, hogy az valamilyen rendkívüli módon jusson el a leendő pap fülébe. Inkább olyan jelekből kell fölismerni és megítélni, melyekből Isten akarata az okos keresztényeknek a hétköznapokban mutatkozik meg. E jelekre a papoknak nagyon figyelniük kell."

Gondolok továbbá a megszentelt életet élő férfiakra és nőkre, akiknek az a hivatásuk, hogy tanúsítsák: Krisztus az egyetlen reményünk. Csak tőle kapunk erőt arra, hogy életünkben úgy döntsünk, ahogy ő döntött. Csak vele együtt tudjuk kielégíteni a világnak az üdvösségre irányuló mélységes ínségét. Bárcsak a megszentelt életet élők jelenléte és szolgálata megnyitná a fiatalok szívét és értelmét a remény isteni távlataira, megtanítaná őket alázatra, önzetlen szeretetre és szolgálatra!

Kedves keresztény Szülők, arra bátorítalak titeket, hogy álljatok gyermekeitek mellé! Ne hagyjátok magukra őket a kamasz- és az ifjúkor

döntéseiben! Segítsétek őket, hogy ne vessék bele magukat a jólét utáni hajszába, és vezessétek el őket a valódi, lelki örömre! Segítsétek őket, hogy szívükben, amelyet sokszor elfog a jövőtől való félelem, visszhangozzék a hit felszabadító öröme!

A család életét támogassák a hitoktatók és a keresztény tanárok, akik különösen is arra hivatottak, hogy a fiatalokban kifejlesszék a hivatás iránti érzéket. Az ő feladatuk, hogy az új nemzedéket elvezessék Isten rájuk vonatkozó tervének felismerésére, és hogy felélesszék bennük a készséget, hogy ha Isten szólítja őket, ajándékba adják életüket a kapott küldetésre. Fokozatosan meghozott döntések készítik elő őket a teljes „igen" kimondására, amellyel egész életüket az evangélium szolgálatába állítják. Kedves hitoktatók és tanárok! Ennek érdekében segítsétek a rátok bízott gyermekeket, hogy fölfelé tekintsenek, és győzzék le a kompromisszum állandó kísértését. Tanítsátok meg őket arra, hogy bízzanak abban az Istenben, aki Atya, és aki azzal mutatja meg szeretetének mindent felülmúló nagyságát, hogy mindenkinek személyes feladatot ad abban a nagy küldetésben, amelynek célja, hogy „megújuljon a Föld színe".

Az Isten igéjével való találkozás mindig kedvező alkalom a hivatás számára. A Szentírással való foglalkozás segít megérteni azt a módot és azokat a gesztusokat, amelyekkel Isten kiválaszt, meghív, tanít és szeretetében részesít.

Az Eucharisztia ünneplése és az imádság elvezet arra, hogy jobban megértsük Jézus szavait: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába (Mt 9, 37-38; vö. Lk 10, 2)!" Miközben a hivatásokért imádkozunk, megtanuljuk, hogy evangéliumi bölcsességgel szemléljük a világot, az élet igényeit és minden ember üdvösség utáni sóvárgását. Ily módon átéljük Krisztus emberiség iránti szeretetét és együttérzését. A boldogságos Szűzzel együtt pedig ki tudjuk mondani: „Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint (Lk 1,28)!" Mindenkit arra hívok, hogy lankadatlan imádsággal kérjük együtt az Urat: sohase hiányozzanak a munkások az ő aratásából.

„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak..."

A következő sorokban néhány fiatalembert szeretnénk bemutatni, akiket az idén, június 16-án fog Majnek Antal püspök diakónussá, illetve pappá szentelni a munkácsi székesegyházban.

Pogány Istvánnal diakónussá való szentelése kapcsán az elmúlt esztendőben már megismerkedtünk, a másik két fiatal testvérünk azonban talán még sokak számára ismeretlen. Őket is felkértem, hogy néhány szóban meséljenek magukról, ismertessék meg velünk eddigi életútjuk főbb állomásait, beszéljenek célkitűzéseikről, terveikről, osszák meg velünk, hogy mit jelent számukra a diakonátus, illetve a papság.

A kedves Olvasókat pedig arra szeretném kérni, illetve buzdítani, hogy imádkozzunk együtt értük, hiszen mindannyiunk számára fontosak a jó lelkipásztorok, akik az Isten országa felé segítenek minket szolgálatukkal.

Neo

Pogány István

1976. július 2-án születtem Ungváron. Szülőfalum Ungvár mellett van, Botfalva. Az általános iskolát Sislócon végeztem, az érettségit az Ungvári Kereskedelmi Technikumban szereztem 1995-ben. A technikum befejezése után jelentkeztem a papi pályára. Tanulmányaimat még abban az évben elkezdtem, Veszprémben. Másodévesként Egerben folytattam, ahol most fejezem.

Jelmondatom: „Hogy tüzet gyújtsak (Lk 12, 49)."

Célkitűzésem: Isten akarata szerinti pap szeretnék lenni. Nemrégen, húsvét negyedik vasárnapján beszéltünk erről. Szeretnék jó pásztor lenni, aki Krisztusra, mint Jó Pásztorra tekint.

Losák István

Az érettségi bizonyítvány megszerzése után jelentkeztem Majnek Antal kárpátaljai püspöknél, hogy pap szeretnék lenni. Miután fél évet a püspökségen töltöttem, mint jelölt, a püspök fölvett kispapjai sorába. Így 1996 szeptemberében már el is kezdhettem teológiai tanulmányaimat Veszprémben. A következő évben Egerbe kerültem, s egészen mostanáig ott folytatom a papságra való felkészülésemet.

Jelmondatom: „Nem az a fontos, hogy meddig, hanem az, hogy mindig másokért éljünk."

Célkitűzésem: Szívvel-lélekkel szeretném szolgálni az Urat és az embereket. Úgy gondolom, hogy ezt csak teljes odaadással lehet végezni.

Pohareczky Róbert

1977-ben születtem Munkácson. 1983-ban mentem iskolába (ukrán nyelvűt végeztem). A 9. osztály elvégzése után úgy döntöttem, hogy szakközépiskolába megyek. A szerszámgépész szakmát választottam.

Tanulmányaimat 1995 tavaszán végeztem be. Utána jelentkeztem a szemináriumba. Az első évet Veszprémben végeztem, aztán tanulmányaimat Egerben folytattam. Amikor befejeztem az ötödik évfolyamot, a gyakorlati év következett.

Jelmondatként a következőt választottam: A diakonátus számomra szolgálatot jelent, Isten és az emberek szolgálatát. Ezt a kettőt, szerintem, nem lehet szétválasztani. Istent csak az emberekben tudjuk jól szolgálni.

Célkitűzésem: Szeretnék Isten terve szerinti pap lenni.

Jónás

„És mondták neki: „Áruld el, kérlek, nekünk, kinek a dolgáért ért minket e veszedelem? Mi a foglalkozásod, és honnan jössz, mi az országod, és miféle nép közül való vagy?" Eszünkbe juthat az Apostolok cselekedetei végéről a máltai jelenet, amikor Pál és fogolytársai elmentek rőzsét gyűjteni, hogy a tűznél felmelegedjenek. A bennszülöttek felfigyeltek arra, hogy Pál markában a rőzse közt mérges kígyó van, amely megmarta az apostolt. Lesték, mikor változik el az arca, és hat a gyorsan ölő méreg. De látták, hogy Pál lerázta a tűzbe a kígyót, és semmi baja nem történt. Előbb azt mondogatták magukban, hogy ez az ember gonosztevő, azért érte utol az istenek büntetése, de amikor látták a kígyómarás hatástalanságát, istenként kezdték Pált tisztelni. Jónást tehát „igazoltatják". A foglalkozás, mesterség a héberben mlacha. A mi mondatunkban többes számban szerepel. Lehetett ugyanis valakinek többféle foglalatossága is. És most következik a vallomás, a tanúságtétel, amiért az Örökkévaló a vihart támasztotta. Jónás, mint próféta, köteles magát igazolni. Gondoljunk csak Keresztelő Szent Jánosra! Amikor Jeruzsálemből hivatalos küldöttség érkezett hozzá és megkérdezte, hogy ő-e a Messiás, megvallotta, hogy se nem a Messiás, se nem a Próféta (mert ez megint csak a Messiásra vonatkozott volna), hanem azt vallotta magáról, hogy ő a pusztában kiáltónak a hangja (Jézus a szó, ő pedig a szónak a hangja). De ugyanakkor a küldöttség tagjait is felszólította a megtérésre. A valódi prófétáknak mind tudják és kötelesek is igazolni magukat.

„És mondta nekik: „Héber vagyok én, és az Örökkévalót, az egek Istenét félem én, aki megalkotta a tengert és a szárazföldet." A héber az eredeti szövegben „ivri", amint fentebb olvashatjuk. A mostani vallásos zsidók a beszédjüket ivri nyelvjárásnak tartják. Javés = száraz. Jabasa = szárazföld. Az Istent félni szókapcsolat a Szentírásban a látni igéből származik, és annyit jelent, mint tisztelni, rácsodálkozni. Jónás most nem igaz úton jár, mégsem tagadta meg az Örökkévalót, az egyetlen Istent. Lehet, hogy a szívében már megkezdődött a megtérés folyamata.

„És féltek az emberek nagy félelemmel, és szóltak hozzá: „Ugyan mit is tettél?" Mert tudták az emberek, hogy az Örökkévaló elől akar megszökni, mivel tudtukra adta. A jó Isten annyira jó, hogy még a készakaratos rosszból is jót hoz ki. Azzal, hogy Jónás nem Ninive felé vette útját, hanem hajóra szállt, csak késleltette az Örökkévaló akaratának megvalósulását. Cserébe azonban a pogány hajósok is megismerték Izrael Istenét, az egyetlen Istent, amint a szíriai Naámán is elfordult pogány bálványaitól, és egyedül Izrael Istenét imádta, miután hallgatott Elizeus próféta szavára, és hétszer megfürödve a Jordánban, meggyógyult leprájából. S mivel a kínálás ellenére se fogadott el a próféta semmi ajándékot, még jobban megerősödött a hite Izrael Istenében. A hajósok meggyőződtek arról, hogy a héberek Istene, az Örökkévaló elől lehetetlen megszökni. Ám a vihar egyre dühöngött, és a hajósok Jónástól kértek tanácsot, mitévők legyenek. „És szóltak hozzá: „Mit tegyünk veled, hogy elcsendesedjék a tenger körülöttünk? Mert a tenger egyre jobban viharzott." Az evangélisták beszámolnak arról, hogy a genezáreti tengeren a vihar idején Jézus aludt. Szent Márk még azt is megjegyzi, hogy kispárnán aludt. Érdemes összehasonlítani a két eseményt. A tanítványok nem pogányok, sőt, hívők, az Úr mégis szemükre veti az ijedtséget és a kishitűséget. Tudunk viszont olyanokról, akik dicséretet kapnak nagy hitükért. Ilyen a kánaáni asszony is. Ne hagyjuk figyelmen kívül, hogy Jónás nem ijed meg, hanem még bátorítja is a hajósokat, hogy dobják őt a tengerbe. Mint próféta, tudja, hogy Isten fontosnak tartja Jónás ninivei prédikációját. Ehhez pedig életben kell maradnia. Tehát Jónásban nemcsak elmarasztalnivalót találunk, hanem követnivalót is. „És szólt nekik: „Emeljetek fel engem, és vessetek a tengerbe, s majd elcsendesedik a tenger körülöttetek. Mert tudom, hogy az én dolgomért jött rátok e nagy vihar." Csak úgy érthetjük meg Jónás szavait és az egész cselekményt, ha elfogadjuk, hogy Jónás prófétai ihlettel beszél. A Szentlélek sugalmazása vezeti. Ámosz prófétánál olvassuk, hogy Isten nem tesz semmit, mielőtt nem közli azt prófétáival. Jónás nem félti, hanem Isten kezére bízza magát. Szent Ferencnél és más, akár ószövetségi, akár újszövetségi prófétáknál találunk bámulatba ejtő dolgokat. Ez is a Szentlélek meglepő munkálkodása. Ebből azt a következtetést is levonhatjuk, hogy a Szentlélek műveit tiszteletben kell tartanunk, és nem szabad a mi földi okoskodásunknak alávetni. Elég csak a Nyolc Boldogság Közösségre gondolnunk, ahol meglepő az, hogy családosok is együtt élnek a nőtlenekkel, illetve hajadonokkal. Hozzánk közel áll Szent Klára „makacssága", aki az istenkísértésnek minősített teljes szegénységhez ragaszkodott. A pápa csak Klára halálos ágyánál adta át a regula jóváhagyását. A lelkivezetők is vigyázzanak! Ne bírálják felül a Szentlélek eljárását, de annál jobban ügyeljenek a rájuk bízottak evangéliumi életére! Jónás, a próféta előre megmondja, hogy mihelyt őt a tengerbe vetik, a hajósok megszabadulnak a bajból, mert megszűnik a vihar. És miután a prófécia majd igazolódik, a hajósok hinni fognak az Örökkévalóban, Izrael Istenében. Ez több, mint a niniveiek későbbi hite, mert ők csak „Istenben" hittek és megtértek, de nincs szó arról, hogy az Örökkévalót, Adonájt elfogadták volna. Majd látni fogjuk, hogy csupán a megtérést kívánta tőlük az Örökkévaló. Nem sietett az események elébe, amelyek majd Krisztus eljövetelével állnak be. A különféle nemzetekből származó hajósok azonban nagy ajándékot kapnak Jónás vétke és megtérése miatt.

Urbán testvér

„Éld teljesen az életed!"

V. Gálocsi Ifjúsági Találkozó

Április 28-án Gálocson közel 50 fiatal vett részt az 5. alkalommal megtartott ifjúsági találkozón. Az esemény családias hangulatban, érdekes témák, kérdések érintésével zajlott: a kereszténység és a hivatás kapcsolatáról, s e kapcsolat fontosságáról hallhattunk.

Az előadások színvonalas, világos formában vetítették ki a hivatás és a keresztény gondolkodás összefonódását a pap, a házaspár és két különböző foglalkozású ember szemszögéből.

Mékli Attila római katolikus pap első előadóként saját hivatásáról, a pap feladatairól szólt, s kérte a fiatalokat, hogy imádkozzanak e hivatásért. Az előadást követő kiscsoportos beszélgetés jó alkalom volt az ismerkedésre, a hallottak megbeszélésére, s az atya által feltett kérdések megválaszolására.

Bárdos István és felesége a házasságban megélt kereszténységről beszélt, példákat hoztak fel arra, hogy a házasságban előforduló problémák megoldásánál hogyan segíthet a keresztény gondolkodás.

A harmadik előadás keretében ketten szóltak hozzá a témához.

Béres Ágnes a Koncházán működő cigány-pasztorációról mesélt nagyon érdekesen. Kitért a cigányokat érintő hátrányos megkülönböztetésre, a róluk kialakult negatív előítéletekre. Elmesélte, hogy ő már más szemmel tudja nézni sorsukat, hiszen a gyerekekkel való foglalkozás sok örömet okozott neki.

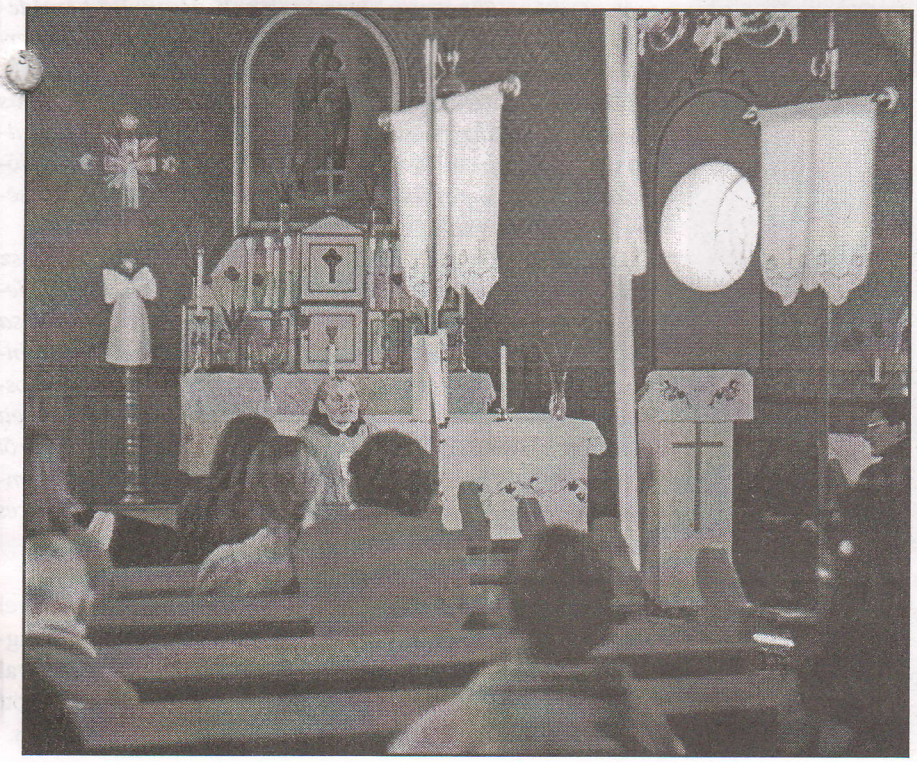

Zachar Zénó Magyarországról jött hozzánk, hogy az itteni munkákban segítsen, és jelenlegi munkájáról – kollégiumi vezető a munkácsi fiúkollégiumban –, ezzel kapcsolatos élményeiről, észrevételeiről beszélt a téma kapcsán.

Az ifjúsági találkozó programja – a hagyományokkal szakítva – tánccházzal bővült, mely igen jó hangulatot teremtett. A tánctanítást vezető beregszászi fiatalok sokat segítettek a hagyományos napirend színesítésében.

A nap végéhez közeledve a programban meditáció és fórum is helyet kapott: minden kiscsoport bemutatta az általa készített összeállítást, elmagyarázta jelentését. A témát különböző módon tükröző munkák a résztvevők kreativitásáról, gondolkodásmódjáról árulkodtak.

Reméljük, a találkozó nemcsak jó szórakozást, kikapcsolódást jelentett, hanem valamennyien találtunk választ a kérdéseinkre.

m-tike

HAZAI HÍREK

Május 3-án az ősi ungvári vár kápolnájában a Magyar Értelmiségiek Kárpátaljai Közössége és az ungvári Duhnovics Társaság szervezésében Romzsa Tódorra, a vértanúhalált halt püspökre emlékeztek. A sztálinisták által meggyilkolt főpásztor 90 évvel ezelőtt született. Júniusban – a pápa ukrajnai látogatása során – történik boldoggá avatása.

Április 21-én HIFA-konferenciát tartottak Nagyszőlősön.

Április 22-én Felsőkerepecen új oltárképet szentelt fel a püspök atya. A kép az Isteni Irgalmasságot ábrázolja, melynek tisztelete Lengyelországból terjedt el Faustina Kowalska nővér magán-kinyilatkoztatásai nyomán.

Április 28-án Gálocson V. alkalommal rendeztek regionális ifjúsági találkozót.

Április 30-án rendezték meg a III. Munkácsi Ifjúsági Találkozót az ukránul beszélő latin és görög rítusú fiatalok számára. A rendezvényt Konstantin kapucinus atya vezette, aki Belső-Ukrajnából érkezett. A találkozó témája a Szentatya ukrajnai látogatásának mottója volt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet." A nap lelkes hangulatban zajlott, előadások, bűnbánati lehetőség, keresztút, rózsafüzér, közös éneklés követték egymást. Este szentmisével zárult az egész napos program, melyet a többi pappal együtt Majnek Antal püspök atya koncelebrált, aki köszöntötte a találkozó résztvevőit.

Május 5-én Munkácson megrendezték a III. Kárpátaljai Római Katolikus Egyházzenei Találkozót.

Május 7-én Ráton a 73. születésnapját ünneplő Molnár Miklós atyát paptársai és a hívek köszöntötték.

Neokatekumenátus lelkigyakorlat kezdődött Nagyszőlősön és Tiszaújlakon. Az összesen hét hétig tartó lelkigyakorlat folyamán heti két alkalommal gyűlnek össze a résztvevők az esti szentmise után.

A május 12-ikéről 13-ikára virradó éjjel, egész éjszaka, Munkácson ismét fatimai virrasztást tartottak a megtérésekért, felváltva a római és a görög katolikus templomban.

Vatikán: Fehérvasárnap, április 22-én délelőtt II. János Pál pápa a Szent Péter téren mutatott be szentmisét az Isteni Irgalmasság ünnepe alkalmából. Az Isteni Irgalmasság tiszteletének elterjedése a lengyel szerzetesnő, Faustina Kowalska nevéhez fűződik. A Szentatya, amikor a jubileumi évben, 2000. április 30-án a szentek sorába iktatta Boldog Faustinát, elrendelte, hogy húsvét második vasárnapja legyen az Isteni Irgalmasság ünnepe. Ezt kérte ugyanis Jézus a lengyel szerzetesnőnek tett magán-kinyilatkoztatása során, emlékeztetve arra a szoros kapcsolatra, amely az üdvösség húsvéti misztériuma és az Isteni Irgalmasság között fennáll.

Május 26-án rendezik meg a VI. Munkácsi Ifjúsági Találkozót a magyarul beszélő fiatalok számára. A lelki napot Bárány Béla budapesti atya vezeti. Téma: „A keresztáldozat útján a harmadik évezredben."

Mindenkit szeretettel várunk!

KÜLFÖLDI HÍREK

Budapest: *Az MTA dísztermében tartotta V. Országos Kongresszusát a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ), 2001. április 20. és 21. között. A rendezvény fővédnöke Orbán Viktor miniszterelnök volt. Megnyitó beszédében azt hangsúlyozta, hogy a kétezer éves kereszténység erkölcsi alapelvei és a keresztény hiten alapuló egy felelősségvállalás elegendő erőt adott a XX. század tragikus eseményeinek legyőzéséhez, és elegendő alap a XXI. századi újjáéledéshez is. A másfél napos tanácskozáson az előadók több szempontból vizsgálták meg a magyarság esélyeit az új évezredben.*

Egyik kiemelkedő mozzanata a tanácskozásnak Hidász Ferenc OFM, huszti plébános „Angyalainak parancsolt felőled..." című, a 90. zsoltár mondatára fűzött előadása volt. Kölcsey sorai Huszt romvárának bús düledékeiről bizony ma is aktuálisak. Kárpátalja magyar és ukrán lakossága szegénységben él, az elmúlt évtizedek nehéz terheit hordozza, természeti csapások sújtják, ám mégis életerőről tesz tanúbizonyságot. Ebben segíti és támogatja az embereket áldozatos munkájával a Kárpátaljai Ferences Misszió.

Vatikán: Április 24-én délelőtt a Szentatya részvételével tartott ünnepi szertartás keretében a Szentté Avatási Kongregáció kihirdetett 52 Isten Szolgája boldoggá avatásával kapcsolatos dekrétumot. E szent életű férfiak és nők között van Romzsa Tódor kárpátaljai görög katolikus püspök is.

Az egyház leendő boldogainak első csoportját Romzsa Tódor munkácsi görög katolikus püspök mellett Nyikolaj Csarneckyj ukrán püspök és 25 társa alkotja, akik között szerepel 7 másik püspök, 14 egyházmegyés és szerzetespap, három szerzetesnő és egy családapa. Valamennyiüket a II. világháborúban és az azt követő kommunista üldözés során gyilkolták meg a hit elleni gyűlöletből. Az ugyancsak ukrán Emilio Kova a majdaneki koncentrációs táborban halt meg.

Április 26-án imadélutánt tartottak papi és szerzetesi hivatásokért.

Április 19-én először szerveztek Kosúton imadélutánt, amelyen magyar papi és szerzetesi hivatásokért imádkoztak a helybeli és a szomszédos községekből érkezett hívek. A napi program szentségimádással kezdődött, amelyet Szakál László diószegi esperes-plébános, a helybeliek lelkiatyja vezetett. Ezután Az öröm útjának 14 állomását elmélkedték végig a jelenlevők, Mahulányi József nyékvárkonyi plébános irányításával. Józsa Attila somorjai káplán teológiai előadása után került sor a szentmisére, amelynek főcelebránsa Herdics György nádszegi esperes-plébános, szónoka pedig Nagy Péter celldömölki plébános volt.

Április 27-én a Szentatya levelet intézett Vlagyimir, Kijev és egész Ukrajna metropolitájához.

Április 28-án II. János Pál pápa kihallgatáson fogadta a katolikus oktatás európai bizottságának 250 tagját, mostani kongresszusuk alkalmából. „A katolikus iskola sajátos szerepet és küldetést tölt be az európai történelemben és kultúrában" – mondotta a pápa hozzájuk intézett beszédében. Az oktatók feladata, hogy megfelelő választ keressenek azokra a kihívásokra, amelyeket a mai fiatalok gondolkodásának, viselkedési formáinak új divatjai jelentenek.

Május 8-án Komáromban ez évben is sok hívő gyűlt össze a Jó Pásztor vasárnapján, hogy magyar papi és szerzetesi hivatásokért imádkozzon. A Komáromi Imanapon május 6-án ismertették a szlovákiai magyar katolikusok lelkipásztori ellátásával kapcsolatos gondokat feltáró Memorandumot. Mint ismeretes, Komáromban hívek ezrei már tizenkettedik alkalommal imádkoztak papi hivatásokért és magyar főpásztorért; ezek hiányában látják ugyanis a hitéletükkel kapcsolatos megoldatlan kérdések fő okát. 1995-ben hívők küldöttségét fogadta a Szentatya, és átvette a szlovákiai magyar katolikusok 53 ezer aláírással ellátott kérelmét. Mivel pasztorális gondjaikkal a Szlovák Püspöki Kar érdemben ezek után sem foglalkozott, ahol arra lehetőség adódott, közéleti személyiségek is szóltak az ügy érdekében. A közelmúltban Sodano bíborossal folytatott tárgyalása során Martonyi János magyar külügyminiszter tett említést a szlovákiai magyarok hitéletével kapcsolatos kérdésekről. Tavaly a politikusoknak a Szentatyával történt jubileumi találkozója alkalmával Csáky Pál emberjogi, kisebbségügyi és a kormány egyházügyi politikájának felügyeletével megbízott miniszterelnök-helyettes többek között a hazai magyar katolikusok helyzetéről is tárgyalt Celestino Migliore bíborossal, a Szentszék államközi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkárával. A bíboros érdeklődésére, illetve a tárgyalófelek megállapodása értelmében a Jó Pásztor Társulat a magyar papok és hívők kéréseit tartalmazó Memorandumot felterjesztette a Szentszékhez. A Komáromban ismertetett és sajtótájékoztatón is közzétett Memorandumot elküldték a pozsonyi apostoli nunciusnak, a Szlovák Püspöki Konferenciának és tagjainak, valamint a Magyar Katolikus Püspöki Karnak.

A Munkácsi Katolikus Iskola felhívása

Kedves Pályaválasztó Fiatal!

Az általános iskola 9. osztályának befejezése után lehetőséged van arra, hogy új intézményben folytasd tanulmányaidat. Ha majd egyetemre, főiskolára szeretnél jelentkezni, célszerű olyan iskolát keresned, ahol komolyan készülhetsz az érettségi és a felvételi vizsgára.

Munkácson szeptembertől újra elindítunk egy katolikus osztályt, amely katolikus szellemű nevelést ad, és ahol a tanárok mindent megtesznek, hogy a diákok a lehető legalaposabb tudást szerezzék meg.

A katolikus osztályok eddig a Munkácsi II. Rákóczi Ferenc Középiskola keretén belül működtek. Terveink szerint az idei évfolyam már az önálló katolikus iskola első osztálya lenne, s az intézmény, valószínűleg, háromosztályossá válik. A katolikus tagozat diákjai emelt óraszámban tanulják a matematikát, az idegen nyelvet és az informatikát. 2000 januárjától számítógépes terem működik a középiskolában az Egyházmegyei Karitász jóvoltából, ahol a legmodernebb gépeken sajátítják el a diákok a számítógépes ismereteket. Ősztől ugyanezt kívánjuk folytatni, de már az önálló intézmény keretein belül, valószínűleg külön épületben.

A jelentkező diákoknak három tárgyból kell felvételi vizsgát tenniük: matematikából, magyar nyelvből (tollbamondás) és hittanból.

Munkácson működik egy katolikus lány- és egy fiúkollégium is, ahol el tudjuk helyezni azokat a diákokat, akik Kárpátalja más részeiről érkeznek.

Ha van kedved katolikus egyházi iskolában tanulni, ahol heti egy alkalommal diákmisén vehetsz részt társaiddal, megünnepelheted az egyházi év ünnepeit, keresztény környezetben élhetsz és tanulhatsz, akkor szeretettel várunk a 2001. szeptember 1-jén induló új évfolyamunkon.

Jelentkezni a Munkácsi Püspöki Hivatal irodájában lehet (Munkács, Béke u. 15., tel.: (8-2-31-5-46-70), 2001. június 1-ig. A felvételi vizsgákról később értesítjük a jelentkezőket.

Kérj ajánlást a plébánosodtól! Jelentkezési lapot is a plébániákon lehet igényelni.

Szeretettel várunk!

Részletek az ukrajnai katolikus püspöki kar A harmadik évezred küszöbén c. pásztorleveléből

A Szentatya minden apostoli látogatása bőséges gyümölcsöt hozott. Az Úr nevében érkezik, együtt kíván imádkozni minden kereszténnyel, és találkozni akar minden jóakaratú emberrel.

Meggyőződésünk, hogy nemcsak a katolikusok, hanem minden ember nagy tisztelettel és vágyakozással várja a Szentatya érkezését, hogy – mint a szeretet és a béke krisztusi követe – mindenkinek elhozza Isten áldását. A Szentatya Krisztus üzenetét hozza, melyet már több, mint ezer éve hirdetnek ezen a földön; azért jön, hogy emlékeztessen minket arra, hogy Isten minden embert szeret, a nem hívőket is, tiszteli az ember szabadságát, senkit nem kényszerít, hanem mindenkinek felkínálja az örök üdvösséget Fia által, a Szentlélekben.

A krisztusi igazság és szeretet zarándok apostola mindenhova békét és reményt visz, arra tanít, hogy jóval győzzük le a rosszat, s hogy az egyetértés és kiengesztelődés útján járjunk.

A katolikusok úgy várják a pápát, mint atyát, az egyház fejét, Krisztus helytartóját, és Péternek, a galileai halásznak utódát. A harmadik fatimai titok szenvedő alakját látják benne. A kereszténység megosztottsága ellenére annak az egységnek a jelét és szolgáját látják benne, mely ezer évvel ezelőtt még létezett, amikor a Rusz felvette a keresztséget.

Imádkozzunk, hogy Isten tartsa meg egészségben a Szentatyát! Imádkozzunk a hívőkért, a keresztényekért és a nem keresztényekért, az egész népért és vezetőiért! Imádkozzunk egyénileg, az elkövetkező hónapokban pedig közösségileg is a plébániákon és a családokban!

A Szentatya ukrajnai látogatására készülők imája:

Istenünk, lelkek pásztora, te kiválasztottad szolgádat, II. János Pál pápát, hogy Péter apostol utódaként ő vezesse az egész egyházat. Oltalmazd őt, légy szünt len gyámola, töltsd el erővel, hogy meglátogathassa Ukrajnában élő népedet, erősítse hitét, a testvéri szeretetet és az Egyház egységét!

Hallgasd meg imánkat, és add, hogy az idő, amíg a Szentatya apostoli látogatására várunk, szolgálja a keresztény plébániák, családok és közösségek vallási megújulását, segítsen az igazság mélyebb megismerésére és az életszentség növekedésére!

Urunk, Istenünk, minden jónak adója, szereteted Lelke mindig kísérjen bennünket, hogy tanúságot tehessünk rólad!

Krisztus, a mi Urunk által, Amen.

Ki írja az Új Hajtást?

Észrevette a kedves Olvasó, miről szólnak a hírek? Beszámolunk a munkácsi eseményekről, megemlítjük a templomszenteléseket és a találkozókat. Kárpátalján azonban sok minden más is történik, amiről csak a helyiek tudnak. Bizonyára Önök is szívesen megosztanák másokkal örömeiket, bánataikat; jó is lenne, ha tudnánk egymásról!

A Szerkesztőségben kevesen vagyunk, s más munkákkal is el vagyunk foglalva, nem csupán az – egyébként számunkra nagyon kedves – újságszerkesztéssel. Épp ezért kérjük a Kárpátalján élő közösségeket, írják le azokat az eseményeket, melyek náluk, velük történtek, s amelyeket megosztanának velünk, többiekkel. Nagy örömmel fogadjuk és közöljük ezeket a híreket. Szeretnénk, ha mindenki magáénak érezhetné az újságot. Ne gondoljuk, hogy csak nagyobb eseményekről érdemes beszámolni! Az apró, hétköznapinak tűnő eseményekről is érdemes írni, hiszen ezekből áll az életünk. Előre is köszönünk minden híradást!

JUBILÁLUNK!

5 éves lesz az Új Hajtás

Öt évvel ezelőtt, májusban jelent meg az Új Hajtás próbaszáma, melyet júliusban követett az 1-2. összevont nyári szám. Erről az évfordulóról szeretnénk megemlékezni az idei júliusban megjelenő lapban, amihez Olvasóink segítségét is kérjük. Szívesen fogadjuk írásaikat, várjuk az újsággal kapcsolatos élményeiket, emlékeiket, történeteiket. Úgyszintén örömmel fogadjuk a folyóirattal kapcsolatos véleményeket is, pozitívakat és negatívakat egyaránt, hogy az építő kritika jobbá formálhassa lapunk arculatát.

A szerkesztőség

Gianna Beretta Molla

„Gianna Beretta Molla tanúságtétele kétségtelenül nem mindennapi, akkor is, ha nem egyedülálló. Sokan vannak olyan névtelen hősök, akik – mert szerelmesei az életnek – az önfeláldozásig tisztelik mások életét. Az ismert és ismeretlen hősies anyák felmagasztalása lesz az a pillanat, amikor Gianna Beretta Mollát az oltárra emelik."

Azóta már megtörtént ez az esemény: 1995. április 24-én a Szentatya boldoggá avatta ezt a vértanú édesanyát, aki megfontolt választással feláldozta saját életét, hogy világra hozhassa negyedik gyermekét. Ő maga nagyon szerette az életet – igazi áldozat volt lemondania róla.

Gianna Beretta 1922. október 4-én született az olaszországi Magentában. Szülei a ferences egyszerűség és derű szellemében nevelték nyolc gyermeküket. Környezetére is nagy hatással volt a Beretta család őszinte, megélt vallásossága és egymást szerető légköre.

Giannát vonzotta a missziós hivatás, komoly lépéseket tett, hogy Brazíliában szolgálja tudásával a legszegényebbeket. Isten azonban más hivatást szánt neki: az orvosi hivatást és a házasságot.

Gianna az orvosi pályát teljes szívvel, hivatásként élte meg. Ha éjszaka beteghez hívták, még akkor sem mondott nemet, amikor negyedik gyermekét várta, és tudta, hogy majdnem biztos: hamarosan meg kell halnia.

Bátyjával, Fernandóval együtt, aki szintén orvos volt, egy faluban, Meseróban nyitott közös rendelőt. Betegei szeretettel és bizalommal viszonozták munkáját. Páciensei a legszegényebbek, az idősek, az anyák és a gyerekek voltak. Soha senkit nem utasított el. A szükségben szenvedőknek a látogatás végén pénzt adott orvosságra, vagy náluk hagyta a kezeléshez szükséges gyógyszereket. Az anyákkal elbeszélgetett a gyerekek neveléséről, az élet értékéről is. Mélységesen szenvedett, ha valamelyikük a művi vetélés mellett döntött. „Az bűn az Isten ellen – mondta könyörgőn. – Az élet szent." Gianna mélyen meg volt győződve az élet szent értékéről. Olyannyira hitt ebben, hogy abban a pillanatban, amikor ő maga került választás elé, nem volt semmi kétsége. De azért nem ítélte el azokat az anyákat, akik nem az övével azonos életelvet vallották.

Harmincas éveiben járt, amikor megismerkedett Pietro Molla mérnökkel, a közeli gyár igazgatójával. Nagy és mély szerelem bontakozott ki közöttük, melyet hamarosan házasságkötés követett. Pietro eljegyzésüket követően így írt: „Nagyobb és jobban óhajtott kegyelmet nem adhatott volna nekem az égi Szűzanyához, a Ponte Nuovó-i kis templom Jó Tanács Madonnájához való fohászkodás." Gianna pedig ezt írta vőlegényének: „Számomra te vagy a legdrágább ember, akihez minden gondolatom, szeretetem és vágyam kötődik, és csak arra a pillanatra vágyom, amikor teljesen a tiéd lehetek. Legkedvesebb Pietro, tudod, egyetlen vágyam az, hogy téged boldognak tudhassalak, mondd meg hát, milyennek kell lennem, mit kell tennem, hogy az lehessél! Annyira bízom az Úrban, és biztos vagyok benne, hogy segíteni fog, hogy méltó feleséged legyek."

Egymás iránti szerelmüket csak mélyíti az a hit, mellyel mindketten Isten felé fordulnak. Ez ad majd erőt nekik, hogy közös akarattal le tudjanak mondani további közös életükről, boldogságukról gyermekük életének javára. A döntést Pietro is meghozta, nemcsak Gianna. Azt talán sohasem fogjuk megtudni, melyiküknek volt nehezebb.

Egymás után érkeznek a gyermekek, akiket nagy örömmel várnak és fogadnak: Pierluigi, Mariolina és Lauretta. Szeretnének még legalább egy gyermeket; hamarosan az ő élete is elkezdődik.

A gyermekkel együtt azonban egy hatalmas daganat is fejlődésnek indul Gianna szervezetében. Azonnali műtétre van szükség. Gianna egyetlen kérése: mentsék meg a gyermeket. A műtét sikerül, azonban a teljes gyógyulás érdekében radikális beavatkozásra lenne szükség, mely a gyermek életét követelné. Gianna ezt nem akarja. A következő hét hónapot kétség és remény között tölti: imádkozik, hogy megmaradhasson férjének, gyermekeinek, ugyanakkor készen áll a legnagyobb áldozatra is. Férje így ír erről visszaemlékezéseiben: „Emlékszem, hogy szokásos mosolyodat és a gyermekeink szépsége, egészsége, elevensége fölött érzett elégedettségedet beárnyékolta a belső aggodalom. Figyeltem napról napra csendben végzett tevékenykedésedet: a lakás minden sarkát átrendezted, minden fiókot átnéztél, minden személyes dolgot helyreraktál, mintha hosszú útra kellett volna menned. De nem mertem kérdezni semmit, vagy arról faggatni, hogy miért."

1962 nagypéntekén ment be a kórházba. Arra vártak, hogy a gyermek

természetes úton szülessen meg, végül másnap délelőtt császármetszéssel segítették a világra. A kislány a Gianna Emanuela nevet kapta. Amikor Gianna felébredt az altatásból, kezébe foghatta. „Magához ölelte, kimondhatatlan szeretettel" – emlékszik a férj. „Gyöngéden simogatta, anélkül, hogy egy szót is szólt volna."

Nemsokára szörnyű fájdalmak lepték el; haláltusája napokig tartott. Pietro végig mellette volt, letörölte homlokát, fogta a kezét, hogy érezze jelenlétét. Gianna nagy fájdalmában az édesanyját hívta, akit már húsz éve elveszített. Gyermekei nevét suttogta: érezte, hogy elhagyja őket, és rájuk gondolt. Az Oltáriszentséget kérte, Jézust szólította. Kómába esett, de magához tért, s nagy szeretettel beszélt férjéhez.

Nehéz napjaiban mellette volt húga, Virginia. Segített neki imádkozni, igyekezett bátorságot önteni belé.

Péntek este Gianna újra kómába esett, ezúttal örökre. Pietro Molla, teljesítve felesége utolsó kívánságát, hazavitette meghitt házukba. Egyedül maradt a felesége mellett, aki reggel nyolckor csöndben, minden jajszó nélkül meghalt. Április 28-át írtak; Gianna még nem volt negyvenéves.

Részletek a Gianna hozzátartozóival folytatott beszélgetésekből

Pietro Molla: Gianna ragyogó asszony volt, de teljesen természetes. Szép volt, intelligens, jó. Szeretett mosolyogni. Modern is volt, és elegáns. Szerette a virágokat és a zenét, szeretett utazni. Olyan volt, mint sokan mások. De talán valamivel több: vallásossága, a Gondviselésbe vetett bizalom volt rá jellemző. Ez a hite sohasem hagyta el, még élete utolsó hónapjaiban sem.

Gianna jól tudta, hogy nem nagy a valószínűsége, hogy túléli a nagyon várt gyermek születését, mégsem veszítette el a reményt, hogy Isten mindkettőjüket megmentheti. Márciusban, amikor már nem sok idő volt hátra a gyermekünk születéséig, Párizsba mentem kiküldetésbe. Megkért, hogy hozzak haza neki néhány divatlapot. „Ha az Isten itt tartana – mondta –, a legszebb ruhákat akarom csináltatni magamnak."

Biztos vagyok benne, hogy az ő áldozata, amelyet teljes odaadással vállalt, végtelenül sokba került neki. Gianna szerette az életet. Nem volt az az alkat, aki ebben a világban csak siralomvölgyet lát. Ellenkezőleg. Gianna olyan nő volt, aki – a szó igazi értelmében – tudott örülni mindazoknak a kicsi és nagy dolgoknak, melyekkel az Isten itt a földön is elhalmoz bennünket.

Virginia:

Alighogy beléptem a (kórházi) szobába, rám nézett és azt mondta: „Ha tudnád, milyen nehéz meghalni, amikor kicsi gyerekeket kell itthagynom!"

Gianna és Pietro Molla

Gianna két első gyermekével

Helyes-e megmenteni egy gyermeket, közben elhagyni másik hármat?

Anyám folyton emlegetett egy régi közmondást: „Minden gyerek a saját kis batyujával születik." Gianna nagyon biztos volt abban, hogy Isten gondoskodik a gyermekeiről, és az az élet, amelyet méhében hordozott, ugyanazt a gondoskodást érdem. Ennyire hitt a Gondviselésben.

Ezért az áldozatért szent Gianna.

Igen, így is felfoghatjuk..., de elsősorban azért, mert egész életét Isten akaratának teljesítésében élte le, a leghétköznapibb esetekben, amikor cselekedni kellett: a hivatásában, a tanulásban, a szegényeknek való adakozásban, a fiatalokkal, gyermekeivel, férjével való kapcsolatában. Gianna mindent nagyon derűsen, szívesen tett. A szentség azt jelenti, hogy jól kell teljesíteni az igazi kötelességet.

A Sugárzó emberek és Giuliana Pelucchi: Élet az életért c. könyvek alapján írta: Pápai Zsuzsanna

Főleg Rebeka (5. rész)

A Biblia szerint legalább két tanú szükséges valaminek a bizonyítására. Az elbeszélés további menetébe már Rebeka tanúsága is bekapcsolódik, mint főszereplőé. „És eljöttem ma a forráshoz és mondtam: „Örökkévaló, uramnak, Ábrahámnak Istene, ha ugyan szerencsésné akarod tenni utamat, amelyen én járok – íme, itt állok a forrás fölött –, és lészen, a leány, aki kijön vizet meríteni, én pedig mondom neki: Adj innom kérlek, egy kis vizet a korsódból, ő pedig azt mondja nekem: Te is igyál, és tevéidnek is merítek majd – ez az az asszony, akit szánt az Örökkévaló uram fiának! Én még nem szűntem meg beszélni szívemhez, s íme Rebeka kijön, korsója a vállán, lemegy a forrásra és merít, én pedig mondom neki: „Adj kérlek innom!" Felfigyelhetünk egy szóra. A szolga azt mondja, hogy a saját szívéhez beszélt. Ez a héber kifejezés sokat mond nekünk. A zsoltárkönyvben számtalan hasonló kifejezést találunk. Például: „Nyugodj meg, lelkem!" Szent Ágoston, de Szent Bonaventúra is írt ilyen címmel: Soliloquia. Magyarul: beszélgetek magammal, azaz lelkemmel. A legkevesebb, amit ebben a kifejezésben megérthetünk, az, hogy az emberi szív egy egész világ. Mikrokozmosz. Nem szabad lebecsülnünk. Törekedjünk „szívből" imádkozni! „És ő sietve leeresztette a korsót magáról, és mondta: „Igyál, és tevéidnek is adok inni." Én ittam, és a tevéknek is adott inni. S megkérdeztem őt és mondtam: „Kinek leánya vagy te?" Mondta: „Betuélnek leánya, aki Náchornak fia, akit szült neki Milka." Akkor rátettem a gyűrűt az orrára és a karpereceket a kezére. S meghajoltam és leborultam az Örökkévaló előtt, és áldottam az Örökkévalót, uramnak, Ábrahámnak Istenét, aki az igaz úton vezetett engem, hogy elvegyem uram fivérének leányát az ő fiának." Eddig tartott az igehirdetés és most várja a hitből fakadó választ:

„Most tehát, ha akartok szeretetet és hűséget cselekedni az én urammal, adjátok tudtomra; és ha nem, adjátok tudtomra, hogy fordulhassak jobbra vagy balra!" Csodálatos az igehirdetés befejezése. Isten nevében szól, és megadja a szabadságot a döntésre, anélkül, hogy kompromisszumra lehetőséget adna. Az Úr Jézusnak is voltak hasonló beszédei, amelyek döntésre hívtak fel, de engedményre nem volt hajlandó. Ilyesmi volt a házasság felbonthatatlanságáról való tanítása, vagy Kafarnaumban az eucharisztikus beszéd. És nem volt hiába a szolga hosszú utazása, imája és hite, mert az elhangzott beszéd szíven találta Lábánt és – az először néven emlegetett – Betuélt, akiről most tudjuk meg, hogy él, és bár háttérben volt eddig, de a döntésben szava van. „És felelt Lábán meg Betuél s mondták: „Az Örökkévalótól indult ki a dolog, mi nem szólhatunk hozzád rosszat vagy jót; íme Rebeka előtted van, vedd és menj, és legyen felesége urad fiának, amint szólt az Örökkévaló." Talán csodálkozunk azon, hogy a szülők, akik színét se látták Izsáknak, jövendő vejüknek, beleegyezésüket adják a házasságba. De a választ ők maguk adják meg. Istentől indult ki a dolog. Isten választotta ki Rebeka férjét, és ez nagyobb garancia a helyes választásra, mintha Izsák eljött volna, s személyesen megismerik. A szülő és a ház gondját viselő testvér, Lábán részéről megvan a beleegyezés a házasságba. Ez Rebeka füle hallatára történt, aki nem ellenkezett. Együtt gondolkodott a hívő szülővel. A szolga nagyon boldog. Mégis először Istennek ad hálát, és csak aztán fordul ismét a rokonsághoz. „És történt, midőn hallotta Ábrahám szolgája az ő szavaikat, leborult a földre az Örökkévaló előtt." Elmúlt az érdekházasság veszélye. Ezért most már elővehetí a szolga a kincseit. Nemcsak jegyajándékot, hanem még több ajándékot. Aztán megtartották a lakodalmat. „És elővett a szolga ezüstedényeket, aranyedényeket meg ruhákat, és odaadta Rebekának, és drágaságokat adott fivérének meg anyjának. Ettek és ittak, ő és a férfiak, akik vele voltak, és megháltak. Általában egy hétig szokott tartani a bibliai lakodalom, de a szolga angyali szolgálatot végez. Nincs ideje tovább időzni. Gondoljunk csak Gábor angyalra, aki, miután közölte a Szűzanyával az örömhírt, és megkapta a választ, azonnal eltávozott. „Reggel pedig fölkeltek, és mondta: „Bocsássatok uramhoz!" És szóltak a fivére meg az anyja: „Maradjon a leány velünk néhány napig, vagy tízig, és azután menjen el!" De ő mondta nekik: „Ne késleltessetek engem, holott az Örökkévaló szerencsésné tette utamat, bocsássatok el, hadd menjek uramhoz!" Az ókorban nem volt szokás megkérdezni a leányt, kit választ. És lám, a Szentírásban megvan a helye a női méltóságnak, a leány szabad döntésének! „És mondták: „Hívjuk a leányt, és kérdezzük meg a száját!" Jellegzetes héber, bibliai kifejezés. Hagyjuk meg érintetlenül, gondolkodjunk el rajta, de most ne időzzünk el ennél a szónál. „És hívták Rebekát és mondták neki: „Elmégy-e ezzel a férfival?" Mondta: „Elmegyek."

Rebekának egyetlen szó a válasza. Ebben a szóban fejezi ki a hitét Isten tervében, és annak ellenére, hogy a színét se látta Izsáknak, jövendő férjének, igent mond a házasságra. Ne gondoljuk, hogy azért, mert testi szemmel nem láthatta még Izsákot, nem ismeri őt. A szolga sok mindent elmondott Ábrahámról és feleségéről, Sáráról. A rokonságban tudtak arról, hogy Ábrahám is hitből indult el a bizonytalanba, Isten szavára. Most Rebeka is felemelkedett Ábrahám hitének magaslatára. De folytassuk tovább a szent történetet! „És elbocsátották Rebekát, nővérüket és dajkáját, meg Ábrahám szolgáját és az ő embereit." A héber szövegben a salach szó eredeti jelentése: küldeni, további értelme bocsátani. De pl. a kezét Jézus oldalába nyújtó Tamás tette is ezzel a szóval van kifejezve. Rebekát tehát nemcsak elengedték, hanem küldték is. Ami a „nővérüket" szót illeti, a héber ach többet jelent, mint nővér. Női hozzátartozót is jelent. A zsidóknál szokásos áldás most is szerepet kap. Többféle áldás van. Az ég áldása az eső, a föld áldása a termés. Az anyaméh áldása az emberi élet, a termékenység. Ezt az áldást adják most Rebeka hozzátartozói. „És megáldották Rebekát és mondták neki: „Nővérünk, légy te tízezer ezreivé, és foglalja el magzatod gyűlölői kapuját!" Ez az áldás egyben prófécia, és végül Jézus Krisztusban teljesedett be, akinek Rebeka ősanyja lett.

Urbán testvér

AZ ÁRVÍZKÁROSULTAK MEGSEGÍTÉSE

Az alábbi adatok a 2001. május 16-i helyzetet tükrözik

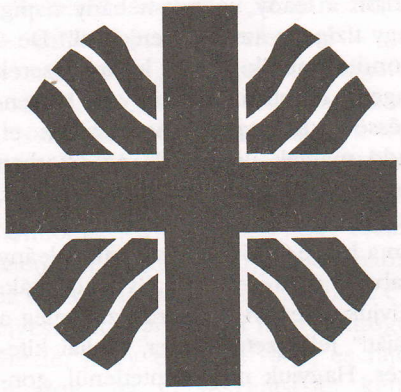

A Szent Márton Egyházmegyei Karitász az egyházi gyűjtés, a Munkácson megtartott jótékonysági koncert bevételéből, valamint a külföldi szervezetek (Caritas Spes, Szent István Lovagrend, Svájci Karitász, Franziskaner für Mittel- und Osteuropa, Osztrák Karitász, Francia Karitász, Caritas Alba Iulia) és magánszemélyek (Yegor Malisch) adományaiból eddig 117,6 tonna élelmiszert, illetve 11 722 hriveny értékű gyógyszert vásárolt és juttatott el, azonkívül 3000 hriveny értékű pénzösszeget utalt át az árvízkárosultak javára.

Ezenkívül egyházunk karitászai mintegy 95 szállítmányt fogadtak és osztottak szét az árvízsújtott területek lakosai között.

„A BAJBAN MUTATKOZIK MEG IGAZÁN, KI A JÓ BARÁT...“

A fenti idézet nagyon is illik Kárpátalja árvíz utáni helyzetéhez. Amikor szinte mindenütt nehézségekkel küszködtek az emberek, és mindenkinek megvolt a maga gondja-baja, akkor tűnt ki, hogy mennyire összetartó a nép. A legkülönfélébb módon próbáltak segíteni a bajbajutottakon. Egyházi gyűjtések, jótékonysági koncert szerveződtek. Mindenki tudta, hogy a legcsekélyebb adomány is számít. Erről szeretnénk most tudósítani a kedves olvasókat.

Az egyházi gyűjtés által eljuttatott pénz összértéke 17 607 hriveny, a jótékonysági koncert eredményeként befolyt összeg pedig 923 hriveny.

A Szent Márton Egyházmegyei Karitász köszönetet mond mindazoknak a kárpátaljai testvéreknek, akik pénzadományaikkal lehetővé tették, hogy szervezet a befolyt összegből élelmiszerrel segíthesse az árvízkárosultakat.

A fent említett pénzgyűjtésen kívül híveink jóvoltából a katolikus plébániákon összesen 3020 kg élelmiszer és 2000 kg ruha gyűlt össze, mely a Beregszászi Máltai Szeretetszolgálat által került kiosztásra a károsultak között.

„Meg ne vond, fiam,
a szegénytől az
alamizsnát,
és el ne fordítsd szemedet
a szűkölködőtől!
Ne vesd meg az éhezőt,
és ne keserítsd a szegényt
ínségében;
ne szomorítsd
a szűkölködő szívét,
és ne vond meg
az adományt attól,
aki sínylődik;
ne utasítsd el
a nyomorult kérését,
és ne fordítsd el arcodat
a nélkülözőtől!“

Sír 4, 1-4

A keresztáldozat útján a harmadik évezredben

VI. Munkácsi Ifjúsági Találkozó

MUNKÁCS, 2001. MÁJUS 26.

Program

7.30	Regisztráció
8.30	A résztvevők köszöntése, I. előadás: A kereszt.
9.45	Csoportbeszélgetés
10.45	II. előadás: Az áldozat
11.45	Csoportbeszélgetés
12.00	Ebéd
14.30	Az öröm útja
16.00	Szentmise, III. előadás: A szentmise, mint a kereszáldozat megújítása

„Kérdőjelek és felkiáltójelek"

Egy kongresszus margójára

2001. április 18-tól 21-ig tartott a Magyar Pax Romana 43. kongresszusa. A rendezvény fő témája – Az egyházról és önmagunkról, avagy milyen az egyház aktuális viszonyulása tagjai és nem tagjai felé? – sok kérdőjelet és felkiáltójelet hozott felszínre. A szervezők, igazodva az ezredforduló emberének mentalitásához, rendkívül izgalmas előadásokat ajánlottak. Hogy csak néhányat említsünk: Válaszra váró kihívások, Az egyház a társadalom nyilvánosságában, A magyar katolikus egyház új médiapolitikája, Közösség helyett közösségek és még sorolhatnám. Kérdőjelek és felkiáltójelek... Nem is csoda, hogy különböző vélemények kerültek felszínre a korreferátumok és a hozzászólások kapcsán, hiszen korunk az az időszak, amikor az ezredforduló határán találkozik a kétezer éves kereszténység és az ateizmus, amikor a katolikusok és a protestánsok együtt gondolkodnak a világ dolgairól, amikor vallásáról szabadon nyilatkozhat bárki, amikor egy katolikus vallású teológus egyetemi hallgató, aki történetesen nőnek született, a nyilvánosság előtt teheti fel a kérdést: „Hol a helyem az egyházamban?"

Igazat adtunk Veres András püspök úrnak, a Magyar Katolikus Püspöki Kar médiabizottsága elnökének, aki leszögezte: „Annak idején az egyházellenes oktatás egyházellenes magatartást alakított ki, és az egy évtizede megújult hitoktatás sem tudta begyógyítani a sebeket." Kihangsúlyozta: „A sajtó sokat segíthet, ha lehetőséget biztosít olyan cikkek megjelenésének, amelyekben az egyházak önmagukról szólhatnak. Az egyházak „ügynökei" egy földöntúli világ követei: olyan követeknek kell lenniük, akik hitelesen képviselik „országukat"."

Gondolatébresztő volt Horányi Özséb, a Magyar Pax Romana elnökének előadása az egyház és a társadalom közötti párbeszédről, különös tekintettel az egyháznak a társadalomban betöltött mind nagyobb szerepére.

Milyen viszonyban van az állam az egyházzal? Melyik befolyásolja a másik cselekedeteit? Ez a probléma is sok vitát váltott ki a kongresszuson. Ám voltak lírai pillanatok is, többek között, amikor a 80 éves Skultéty Csabát, az emigrációs Pax Romana egykori elnökét köszöntöttük születésnapja alkalmából, akiről köztudott, milyen sokat tett a magyar kisebbségek és a keleti szórványok megsegítéséért. Érdekesek voltak a Nádas Péter íróval és Pomogáts Bélával, a Magyar Írószövetség elnökével folytatott kötetlen beszélgetések is.

Azt hiszem, mi, kárpátaljaiak – Bárdos István, a Kárpátaljai Katolikus Keresztény Értelmiségi Fórum (KKÉF) elnöke, Kurmay Sándor (Beregszász), Skultéty Zita és Szabad Katalin (Nagyszőlős), valamint jómagam nagyon sokat tanultunk a kongresszuson hallott előadásokból. Köszönettel tartozunk a részvételünket támogató Magyar Pax Romana illetve a Katolikus Magyar Értelmiségi Mozgalom elnökségének és mindazoknak, akik – anyagilag is – a legcsekélyebb mértékben is hozzájárultak a KKÉF beregszászi könyvtárának létesítéséhez.

A kongresszus tanulságait a bevezető előadást tartó Aszalós János matematikus gondolataival szeretném összegezni: „Isten ma otthont keres a világban, fia számára pedig testvéreket. Remélem, itt köztünk meg fogja találni..."

Füzesi Magda, Beregszász

III. Kárpátaljai Római Katolikus Egyházzenei Találkozó

2001. május 5-én, szombaton rendezték meg Munkácson, a székesegyházban a III. Kárpátaljai Római Katolikus Egyházzenei Találkozót, amelyen három gyermek- és öt felnőttkórus vett részt.

A találkozót Németh Imre ofm munkácsi plébános nyitotta meg. Beszédében kiemelte: „Minden kor a maga zenéjével dicsőíti Istent. Az egyházi zene olyan, mint a napfény éltető ereje: benne ragyog a szivárvány sokféle színe, melyek a Mennyei Atyát dicsérik. Emelje az ének a megfáradt emberek szívét az égiekhez!"

Ezután kezdetét vette a kórusok bemutatkozása. A legkisebbek, a munkácsi gyerekek kórusa volt az első, lelkes énekükkel lendületet adtak a találkozónak. Utána a nagyszőlősi és a nevetleni gyerekkórus következett; ez utóbbi kórus volt az egyetlen, amely nem városból érkezett. Majd a felnőttek kaptak hangot: Ungvár, Beregszász, Técső, Munkács és Aknaszlatina.

A résztvevőket ezután ebéd várta a magyar iskola épületében. Utána a már hagyományos, hangszeres bemutatóval folytatódott a program. Majd közös énekpróba következett, ahol a Missa de Angelis gregorián misét gyakorolták a kórusok, s melyet Hován Ágoston ferences atya vezetett nagy hozzáértéssel és lelkesedéssel. A házfőnök atya előző éjjel érkezett Magyarországról, Gyöngyösről, s aznap délután már haza is kellett indulnia: annyira szívügyének érezte a kórustalálkozót Kárpátalján, hogy az elsőpénteki beteglátogatás és a vasárnapi búcsú között a szombatot nálunk töltötte. A szentmise előtt értékes észrevételeit osztotta meg a kórusokkal szereplésükről.

A szentmise homíliájában Hidász Ferenc atya arról beszélt: „Istengyermekségünk jogán énekelhetünk mi is olyan önfeledten, mint egy gyermek. Istentiszteletünk része az ének, ahhoz hozzátartozik. Igazi ima lesz, ha belefeledkezünk abba az énekbe, amit éppen énekelünk. Legyen minden Istendicséretünk önfeledt, szívből feltörő, bűnbánatban megtisztult ének Isten dicsőségére!"

„Küldetéstek van, járjatok békével" – hangzott el latinul a szentmise végén; küldetéstek van városotokba, templomotokba, hogy éneketekkel közelebb segítsétek a híveket Istenhez, az ő dicséretéhez.

Miért kell készülni a házasságra?

Képzeljük csak bele magunkat a következő helyzetbe: valaki operáció előtt áll. Megjelenik a sebészorvos. A beteg beszélgetni kezd vele, majd megkérdezi, melyik egyetemen végezte a tanulmányait. Mire az orvos: „Nem tanultam sehol, gondoltam, megpróbálom, aztán majd csak menni fog valahogy."

Ugye nagyon ijesztő helyzet lenne? Szerencsére törvény szabályozza, hogy orvos, tanár, mérnök, pap vagy akár rendőr olyasvalaki lehet csak, aki megfelelő ideig készült erre a szakmára, tudásáról számot adott, és mindenféle nehéz helyzetre fel van készülve.

Azt azonban nem szabályozza semmiféle törvény, hogy milyen felkészültséggel lehet valaki férj vagy feleség, apa vagy anya. (Persze ezt nem is külső törvénynek, hanem belső meggyőződésünknek kellene meghatároznia.) Pedig a felelősség ez esetben is óriási: a házastárs és a gyerekek életéről van szó! Egy házasságban élő ember életében az Istennel való kapcsolata után nincsen meghatározóbb dolog, mint a házassága. Ha az jól működik, az életében előforduló problémák már nem kapnak akkora jelentőséget, könnyebben megoldhatók. Ha azonban a házassággal van baj, hiába vannak külső sikerek, az ember mégis léte legmélyén érzi bizonytalanságban magát.

A házasság: hivatás. Ugyanúgy, mint a papi, a tanári, az orvosi hivatás. Azzal a tudattal kell házasságot kötnie két embernek, hogy erre őket maga az Isten hívta meg. Éppen ezért nagyon fontos, hogy erre jól felkészüljenek. Mielőtt azonban a házasságra való felkészülés jelentőségéről lenne szó, fontos, hogy kihangsúlyozzuk: a felkészülés nem egyenlő a kipróbálással! Egy pap is készül a hivatására, de hogy mit jelent egy életre elkötelezettnek lenni, azt értelemszerűen csak akkor tapasztalja meg, amikor már elkötelezte magát. Egy orvos sem „próbálhatja ki" a műtétet a betegen – hiszen emberről van szó –, de felkészülhet rá azzal, hogy igyekszik mások tapasztalataiból a lehető legtöbbet elsajátítani.

A házasságot sem lehet „kipróbálni": itt is emberről van szó. Egy mosógépet kipróbálhatok, és ha nem válik be, visszavihetem az üzletbe – de egy emberrel ezt senki nem teheti meg! Annál sokkal nagyobb méltósága van! És ha valaki csak akkor hajlandó házasságot kötni, ha a választott társ „bevált", akkor hol marad a teljes, feltétel nélküli elfogadás, ami a házasság lényege? Igen, ez valóban rizikót jelent, soha nem tudhatjuk pontosan előre, mi történik majd a házasévek során. (Erre egyébként a próbaházasság sem garancia, sőt, mivel eleve fenntartásos szeretettel indul, rosszabbak az esélyei.)

Mivel amúgy sem könnyű megismerni egymást – de még magunkat sem –, nagyon fontos, hogy amennyire csak lehet, tisztában legyünk a magunk és egymás alapvető tulajdonságaival és azokkal a körülményekkel, amelyek meghatározzák majd, hogyan viselkedik valaki a házasságban adódó helyzetekben. Sok lelkigondozó és házassággondozó szakember tapasztalata mutatja: nagyon sokat segíthet a tudatos felkészülés! Sokszor sajnos későn, egy alaposan elromlott házasság kapcsán derül ki, hogy a házasfelek alapvető lelki, emberi dolgokkal nem voltak tisztában. Pedig meg lehet tanulni olyan konfliktusfeloldó technikákat, ami a legtöbb embernek magától nem biztos, hogy eszébe jut. Már az is nagy dolog, ha tudatosul a jegyespárban: nem az a jó házasság, amiben nincsenek konfliktusok – ilyen nincs! –, hanem az, ahol ezeket a konfliktusokat jól tudják kezelni, és végső soron Isten segítségével még a konfliktusok is az egységet erősítik. A konfliktuskezelésben pedig döntő a kommunikáció: hogy beszéljünk a problémáinkról. Ezt szintén meg lehet tanulni, kinek könnyen, kinek nehezebben, de el lehet sajátítani! Ha úgy megy bele egy pár a házasságba, hogy tisztában van azzal, mi a különbség a férfi és a nő között, nemcsak az anatómia, hanem a lelki alkat terén, természetessé válik egy csomó olyan dolog, ami különben értetlenséget váltana ki a másikból.

A jegyespárnak arra is fel kell készülnie, mit jelent a Teremtés könyvében említett „elhagyás" és „ragaszkodás". Azaz mindkét félnek le kell tudnia szakadni lelki értelemben is a szüleiről, és képessé válni a döntésre, hogy ezentúl a legfontosabb ember a világon a házastárs lesz! Az ő véleményét kell ezentúl jobban figyelembe venni, mint a szülőkét – még akkor is, ha ebbe a szülők gyakran nehezen nyugszanak bele.

Mindazonáltal a házasságra való felkészülés legfontosabb része, hogy a vőlegény és a menyasszony is egyre inkább kinyissa a lelkét Isten felé, belülről szépüljön, hogy minél tökéletesebb ajándék legyen jegyesének! Az egyes ember Istennel való kapcsolata határozza meg leginkább azt, milyen a viszonya a többi emberrel – a házastárssal is! A házastárshoz való viszony pedig alapvetően meghatározza a majdani gyerekek biztonságérzetét a családban. Ezt a sorrendet: Isten – házastárs – gyerekek; már a jegyesség időszakában tudatosítani kell, hogy majd működőképes legyen a család. (Hogy milyen döntő a házastársak kapcsolata a gyerekek fejlődésére: sok tanulmány kimutatta, hogy azok a gyerekek, akik mindent megkapnak a szülőktől egyenként – még melegséget, szeretetet is – de a szülők egymáshoz való viszonya rossz, nem érzik jól magukat a családban, és személyiségfejlődésük is nehezebb, mint azokban a családokban, ahol a szülők

egyenként kevésbé hoznak áldozatot a gyerekekért, de egymással való kapcsolatuk harmonikus.)

A Biblia tartalmazza azokat az alapvető dolgokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy jó legyen a házasság. A Teremtés könyve ír a szerepekről és feladatokról, a Példabeszédek könyvében megtaláljuk a „jó asszony" kritériumait, az Énekek éneke gyönyörű vallomás a férfi-nő kapcsolat szépségéről. Jézus is beszél a házasságról, és a megbocsátás szép példáit adja, Szent Pál Jézus és Egyháza kapcsolatához hasonlítja a házasságot, és a köztük lévő szeretetkapcsolatot mutatja be példaként. Ez sohasem volt tökéletes, hiszen az Egyház tagjai követtek el hibákat, kisebb-nagyobb bűnöket, de Isten irgalmas szeretete sosem hagyta el – sőt a Szentlélek által hűségesen végzi megszentelő munkáját. Ez sem volt soha tökéletes, hiszen az Egyház mindig követett el emberi hibákat, de Isten szeretete mindig vele maradt.

Kedves Testvérek! Hívjátok meg Istent a házasságotokba! Ez sohasem késő! Segítsétek a házasságra készülőket! Istennek hála, sok házasságról szóló könyvet lehet már megszerezni, éljünk a lehetőséggel! Jó lenne, ha minél több plébánián indulnának felkészítő tanfolyamok, házaspárok vezetésével is!

Ha Isten segítségével olyan házasságok köttetnek, amelyek a Szent Családot követik, az Egyház is inkább tud majd Isten jele lenni a világban.

MÁRIA ÉS A KEGYELEM

A kegyelem életét élő embernek tudni kell vállalni mindezek mellett még a a látszólagos Isten-távolságot is. Mert a Szűzanya, ki a szeplőtelen fogantatás különleges kegyelmében joggal elvárhatta volna, hogy e földön is ott lehessen, ahol az Úr Jézus, nemcsak hogy nem lehet vele, hanem mintegy számításba sem vétetik.

Jézus hallgat anyjának kiválóságáról. Mikor a Zebedeus-fiak Jézus országában a trónja melletti ülőhelyekre vágynak, nem mondja ki, hogy ez már az ő anyjának van fenntartva, „hanem akiknek Atyám készítette (Mt 20,23)." Pedig nyíltan megmondhatta volna. Egyszer egy asszony nyilvánosan meg akarta dicsérni Jézus anyját, mondván: „Boldog a méh, mely téged hordozott (Lk 11, 27)." De ekkor is, mintha belé akarná fojtani a szót, elvi kijelentést tesz: „Sőt inkább boldogok..."

A Szűzanyában is élt a Krisztushoz fordult lelkek örök vágyódása, „hogy vele lehessen" – miként ezt a gerazai ördögtől megszabadított kérte Jézustól (Lk 8, 38). Mert szemtől szembe állni Krisztussal és tőle benyomásokat venni nagy öröm, mint ezt már Keresztelő Szent János megfogalmazta: „Aki mellette áll és hallja őt, örvendve örül szavának (Jn 3, 29)." És mégis a fogantatásának első pillanatától Kegyelemmel Teljesnek nem jutott osztályrészül az, amit megkaptak „némely asszonyok, kiket meggyógyított vala a gonosz lelkektől, kik szolgálnak vala neki vagyonukból (Lk 8, 2-3)." Ezek „vele valának," míg „anyja és atyjafiai... kinn állnak, látni akarván Jézust (Lk8, 19-20)" és „beszélni akarván vele (Mt 12,48)". „Keresvén őt (uo.)", kapja a rideg elutasításnak hangzó feleletet: „Ki az én anyám?" – Ezen már sokan megbotránkoztak vagy legalább csodálkoztak, csak a Szűzanya nem. Mert ő tudta, hogy ha egybenőttünk vele halálának hasonlatosságában (Róm 6,5) – ez pedig a kegyelem csúcsa –, akkor egybe kell nőnünk vele abban a fájdalomban is, amit már az Ószövetség imádkozója előre érzett

Jézus gyötrelméből: „Én Istenem!" – kiáltozom napestig, és nincsen tőled felelet (Zsolt 21, 3)". És megértette az Úr mentalitását, aki azt mondta: „Jobb nektek, hogy én elmenjek (Jn16, 7)".

Nagy titka ez a kegyelemnek. De ha a Szeplőtelen Fogantatott megélte ezeket, nem lehet panasza a bűnből fogantaknak sem. Ezért nyugodtan el kell tudni viselni ezt a lelki „kint való állást, keresvén Őt."

Belon Gellért

Lázár Ervin

A HÉTFEJŰ TÜNDÉR

Nem volt nálam csúnyább gyerek Rácpácegresen. Azazhogy mit beszélek, hetedhét országon nem akadt nálam csúnyább gyerek. A lábam gacsos volt, a hasam hordóhas, a fejem úritök, az orrom ocsmonda, egyik szemem balra nézett, másik szemem jobbra nézett, hívtak emiatt kancsalnak, bandzsalnak, sandának, bandzsának, kancsinak, bandzsinak, árokba nézőnek; tyúkmellem volt, suta voltam, fülem, mint az elefánté, harcsaszám volt, puklis karom, a termetem girbegurba.

Hát ilyen csúnya voltam. Vagy tán még annál is csúnyább. Úgy szégyenkeztem emiatt, ahogy még senki Rácpácegresen. És forrt bennem a düh, emésztett a méreg, rágtam magam, elöntött az epe. „Miért vagyok én ilyen csúnya? Kiért? Miért? Mi végre? Ki végre?"

Két zenész lakott a szomszédomban Rácpácegresen. Jobbról Rácegresi, balról Pácegresi. Rácegresi tudott furulyázni, Pácegresi nem. Rácegresi azt mondta nekem:

– Csúnya vagy, csúnya vagy, de azért rád is süt a nap. Ha egyszer jó szíved lesz, el is felejted, hogy csúnya vagy. És meg is szépülsz tőle.

De én nem jó akartam lenni. Szép akartam lenni. Mérgelődtem, acsarkodtam, kardoskodtam, epéskedtem.

Pácegresi meg azt mondta:

– Olyan randa vagy, hogy nem lehet rád nézni. Téged elvarázsoltak. Ez a hétfejű szörny varázsolt el téged biztos, aki itt lakik Csodaországban. Azt kellene megölnöd.

– De amikor olyan szépen énekel – mondtam neki.

Pácegresi legyintett.

– Álnok ének az – mondta. – Így csalja tőrbe az áldozatait.

Ez a hétfejű szörny vagy hétfejű sárkány, avagy hétfejű boszorka ott élt hozzánk közel. Mert Rácpácegres a Négyszögletű Kerek Erdő közepén van, s innen csak egy ugrás Ajahtan Kutarbani király fazsindelyes palotája, s a palota mögött meg rögtön kezdődik Csodaország. Ott lakott ez a hétfejű micsoda. És esténként gyönyörűen énekelt. Hét szólamban. Mind a hét szájával más szólamot. Hát ő varázsolt el engem. Őmiatta lettem ilyen rút. „Na megállj!" – gondoltam magamban. Elhatároztam, hogy megölöm.

– Ez az egyetlen lehetőség – helyeselt Pácegresi, a zenész, aki annyira nem tudott furulyázni, hogy már nem is akart, a furulyája is tömör arany volt, lyuk se volt rajta. Ettől kezdve mindennap edzettem, hogy legyőzhessem a hétfejű szörnyet. Hétfőn sárkánytejet ittam, kedden lándzsát szórtam, szerdán karddal hadakoztam, csütörtökön baloskával, pénteken péklapáttal, szombaton szablyával, vasárnap vassal, vérrel, vencsellővel. Meg is erősödtem hamar, s egy éjszaka nekiindultam. Karddal, lándzsával, baloskával, péklapáttal, szablyával, vassal, vérrel, vencsellővel.

– Megöllek, gonosz szörny, megöllek, elvarázslóm – ropogtattam a fogaim között.

A talpam alatt rídogáltak a füvek. Csak mentem: bimm-bumm. Mit nekem füvek! A fejem felett recsegtek, sírdogáltak a fák. Csak mentem: dimm-dömm. Mit nekem fák! Az ég sóhajtozott, a föld nyöszörgött. Csak mentem: zitty-zutty. Mit nekem ég, mit nekem föld! Hajnaltájt értem Csodaországba, még alig-alig pirkadt. De rátaláltam a hétfejűre. Ott aludt egy eukaliptuszfa alatt, be volt hunyva mind a tizennégy szeme.

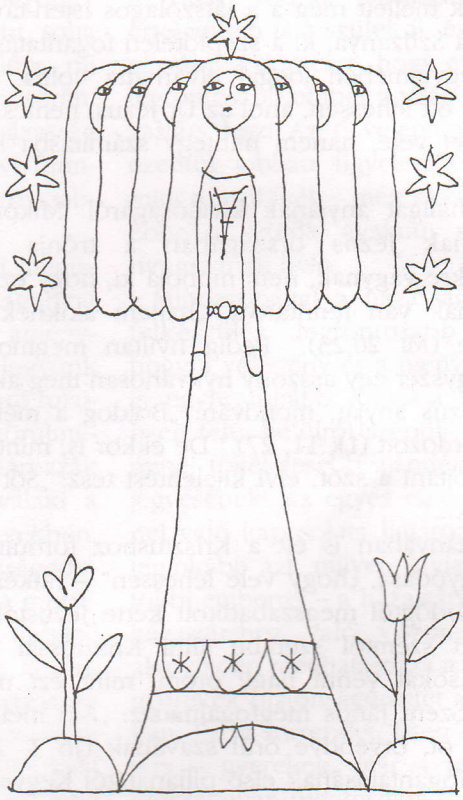

Nosza, nekiestem. Sutty, levágtam az első fejét – mintha egy húr pattant volna el, földtől holdig érő, megzengett a világ. Fölébredt persze, álmélkodva bámult rám tizenkét szemével. Nem kíméltem, nyissz, levágtam a második fejét is! Ilatok szabadultak el ekkor, kikerics, fodormenta, kakukkfű, orgona és nárcisz illata. Felém nyúlt, meg akart fogni. De nem hagytam magam. Dolgoztam keményen a karddal, lándzsával, baloskával, péklapáttal, szablyával, vassal, vérrel, vencsellővel.

Lehullt a harmadik feje is – források, csermelyek bugyogtak fel egy pillanatra. A negyedik is – arany-

hajfonatok libbentek s tűntek el a fák közt. Az ötödik is – felcsilingeltek s elhaltak a szánhúzó lovak téli csengettyűi. A hatodikat nagyon féltette, húzta, óvta, de nem menekült. Lenyisszantottam. Harang szólalt meg akkor, sok békességes harang. Egyre halkabban, egyre halkabban...

De akkor, jaj, elkapott! Szorosan magához ölelt, mozdulni se tudtam. A fejem épp a mellére szorult, hallottam a szívdobbanásait. Kopp-kopp – dobogott a szíve. És azt kérdezte tőlem:

– Mit vétettem én neked, emberfia?

– Megölhetsz – mondtam neki –, szétroppanthatsz. De akkor is jól tettem, amit tettem, mert ilyen csúnyává varázsoltál. Én vagyok a legcsúnyább ember a földön.

Fölpillantottam, megláttam a szemét. Fénylett a szeme, mint szép, távoli csillag. Megláttam az arcát. Tavak jóságos tükre, föld barna nyugalma, templomok békéje, májusi rétek szépsége – ilyen volt az arca.

– Te bolond, te bolond – mondta kedvesen.

Megcsókolt jobbról, megcsókolt balról, megcirógatott. Ez nem öl meg engem, ez nem varázsolt el engem, ez nem bánt engem, ez szeret engem. És már sírtam is; te Úristen, hat fejét levágtam!

Elengedett. A szeme tükrében megláttam magam. A lábam egyenes volt, a hasam sima, a fejem hosszúkás, nem voltam se bandzsa, se lapátfülű, se tyúkmellű, se harcsaszájú. Térdre estem előtte.

– Nem érdemlem én ezt – mondtam neki –, változtass vissza rúttá! Hiszen hat fejed levágtam. Jaj, csak visszaragaszthatnám!

Rázta a fejét, hogy nem lehet. Mosolygott. Ekkor kelt föl a nap, rásütött. Akkor jöttem rá, hogy hiszen a Hétfejű Tündért akartam megölni, a világ legjóságosabb tündérét. Balga ésszel hat fejét levágtam. Mi lesz, ha ez az egy feje is elvész?

– Engedd meg, hogy a testőröd legyek, engedd meg, hogy őrizzelek! – mondtam neki.

Bólintott.

Soha többé nem mentem vissza Rácpácegresre, ott maradtam a tündért vigyázni. Őrzöm őt ma is, lándzsával, karddal, baloskával, péklapáttal, szablyával, vassal, vérrel, vencsellővel. Ne is próbáljatok rossz szándékkal közeledni hozzá! Nem engedhetem bántani. Mert egy bolond levágta hat fejét, csak egy maradt neki. Erre az egyre vigyázzunk hát mindannyian! Lándzsával, karddal, baloskával, péklapáttal, szablyával, vassal, vérrel, vencsellővel.

És szeretettel.

Sík Sándor

Imádság humorért

Csorgattál hitet fejemre,
(Vajha frissen őrizém!)
Koszorúztál kegyelemmel
(Volna fogytig bár enyém!)
Hetvenéves fiatalnak
még valami kellene:
Humort, humort önts szívembe,
Meghallgatás Istene!

Nézni tanulj, vaksi lelkem,
Míg csak meg nem láthatod
Emberben az angyal-embert
És az ember-állatot.
Egy szemeddel egyet látni,
Másikkal a másikat.
Nagy az Isten vadaskertje,
A mennyország tágasabb.

Egybelátni mind a kettőt
És eggyé ölelni át:
Erre kérd, míg kérheted még
A Szentlélek humorát.
Több ez, mint távolbalátás,
Közelnél is közelebb,
Ez tanít meg mosolyogni
Szenteket és bölcseket.

Hát az öreg, aki hordoz
Harminchárom nyavalyát
S kétszer annyi gyengeséget,
Honnan vegye mosolyát?
Honnan erőt elviselni,
Kinevetni önmagát,
Megmaradni emberszinten
Éjek éjszakáin át!

Nincs itt más, mint bölcsnek lenni,
Ha csak egy hüvelyknyinek,
Semmi más, csak szentnek lenni,
Ha csak egy babszemnyinek.
Uram, egy babszemnyi lélek
Küldi Hozzád sóhaját:
Csorgasd cserepes ajkára
Öregeid humorát.

HUMOR

– Magát hatósági közeg megvesztegetésének kísérletével vádolják.
– Engem?!
– Igen, kockacukrot adott egy rendőrkutyának.

Két kígyó beszélget:
– Mondd, mi mérges kígyók vagyunk?
– Ezt meg miért kérdezed?
– Mert megharaptam a nyelvemet.

– Pincér, békacombja van?
– Nincs. Én a reuma miatt járok így.

A kövér nő a barátnőjével beszélget:
– Nahát, ez a technika mire nem képes! Tegnap például olyan mérlegen mértem meg magam, ami emberi hangon közli a testsúlyt.
– És mit mondott?
– Azt, hogy jaj, jaj, jaj!

– A szomszédunk mindig megcsókolja a feleségét, amikor az vásárolni megy. Te miért nem teszel soha így?
– Mert nem ismerem a feleségét.

– Mi a különbség az egészséges és az idegbajos ember között?
– Az egészséges tudomásul veszi, hogy kétszer kettő négy. Az idegbajos is tudomásul veszi, de ideges lesz tőle.

– Ma alig tudtam elmenekülni a cápától – panaszolja egy tengeri hal a másiknak.
– Van ellene orvosság! – mondja a másik. – Vegyél a szádba egy adag algát!
– ...s az használ?
– Attól függ, hogy milyen gyorsan menekülsz.

A hadseregben:
– Százados úr! Kovács honvéd leugrott ejtőernyő nélkül!
– Már megint?

A sorozáson:
– Van valami baja?
– Még hogy van-e? A gyomorfekélyem naponta bevérzik, a tüdőm egy rossz szivacs, a lábam fordítva van beakasztva, és félvak vagyok.
- Alkalmas! Magának megváltás lesz a hősi halál!

A rendőr vizsgázik:
– Meddig tartott a harmincéves háború? – kérdezi a vizsgáztató.
– Nem tudom – válaszolja a rendőr.
– Gondolkozzon – mondja a vizsgáztató –, hány éves egy tizenegy esztendős kisfiú?
– Tizenegy! – Nagyszerű! Akkor hány évig tartott a harmincéves háború?
– Tizenegyig.

A rendőr vizsgázik. Rettentően izgul, ugyanis semmit sem tud az anyagból. Rákerül a sor, behívják és leültetik. A vizsgabiztos felteszi neki az első kérdést:
– Vezetékneve?
– Kábel?

Egy rendőr felszáll a villamosra, és két jegyet is lyukaszt. Egy kisfiú csodálkozva nézi, majd így szól:
– Rendőr bácsi, miért tetszik két jegyet lyukasztani?
– Azért, hogy ha elveszíteném az egyiket, legyen egy másik.
– ...s ha mind a kettőt el tetszik veszíteni?
– Akkor sincs semmi baj, ugyanis van bérletem.

A bibliai vetélkedő első két fordulójára beérkezett megfejtések

1. forduló
Demjén Tamás – Rát
Bodák Hajnalka – Técső
Simon György – Munkács
Simon Anna – Munkács

2. forduló
Demjén Tamás – Rát
Simon Anna – Munkács
Simon György – Munkács
Demkó Éva – Bene
Pápai Brigitta – Minaj

Buzdítjuk minden kedves olvasónkat, hogy kapcsolódjanak bele a bibliai vetélkedőbe.

Kedves Hittanosok!

Folytatjuk a bibliai vetélkedőt.
Várjuk a jó megoldásokat! Beküldési határidő: 2001. június 15.

3. forduló

KIRŐL VAN SZÓ?

Ferences szerzetes volt, aki Magyarországért harcolt.
A jezsuita rend alapítójaként ismert.
Lovagból Krisztus katonája lett.

KINEK A JELE?

liliom tisztaság, szüzek
nyilak vértanú szt. Sebestyén
kulcsok pápa
pálmaág dicsőség
rostély szt. György

IGAZ-E VAGY HAMIS?

Saul és Pál ugyanaz a személy.
Jézus a damaszkuszi úton Sault tette egyháza fejévé.
Krisztus halála után mindenki kedvelte a keresztényeket.
Szent Pétert az főpapok szabadították ki a börtönből.
Az Egyház kezdeteiről az Apostolok cselekedeteiben olvashatunk.

KI ÉLT ELŐBB?

Szent Tarziciusz vagy Diokletianus császár
Nagy Konstantin vagy Szent István király
Assisi Szent Ferenc vagy Szent Benedek

Murillo II.

Murillo képein a magasságbeliek látomásszerű alakjai kerülnek kapcsolatba a földi ember realisztikusan megfestett alakjaival. Szíve szerint festett alakok, forró elragadtatás, mély átérzés szülöttei ezek, egyben tolmácsai az akkori spanyol kolostorok hangulatának. Murillo oly bensőséggel adja elő az égiek színből és fényből szövött alakját, amelyet körülfog a túlvilági éter, mint kortársai közül kevesen.

A kis Jézus kenyeret oszt a zarándokoknak című eszményi szépségű, monumentális hatású festményt a sevillai elöregedett papok menhelyének refektóriuma részére festette. A felhőkön trónoló Mária előtt a ruhátlan kisded áll. Mellette jobb felől áhítatos tekintetű angyal, karján kosárral. A kosárban különféle péksütemények, ahonnan Jézus a három zarándoknak osztogatja a kenyeret. A magasban pára gomolyog, s itt is, ott is apró angyalarcok mutatkoznak. A kezét a gyermek felé nyújtó idős, profilban ábrázolt férfiban a kutatók a megrendelő, Don Justino de Neve kanonok, Murillo barátja és pártfogója képmását vélik fölfedezni. A festményt a Budapesti Szépművészeti Múzeum őrzi féltett kincsként.

Szent Család a kismadárral

A kis Jézus kenyeret oszt a zarándokoknak

Murillo egész életében szívesen ábrázolta a Szent Családot. Ezek mind elragadó „egyházi életképek". A Pradói Képtár tulajdonában lévő Szent Család a kismadárral című festményén egy andalúz parasztasszony és nem az égi királynő ül a délvidéki ácsműhelyben, fonalat sodor, mellette vesszőkosár áll fehérneművel. Mária munkája közben feltekint, hogy a madárkával és egy fehér kutyával játszó gyermeket figyelje. Csodálatos természetességgel ábrázolt a félig háttal látható kutya. A kis Jézus kezében vergődő madárka sem dekoratív dísz, hanem élő valóság. Az ácsszerszámait félretevő fiatalos József óvó szeretettel hajlik a térdéhez nyilvánvaló biztonsággal simuló gyermek felé. A kis Jézus öltözete valószínűleg a korabeli spanyol divathoz igazodik. Köntösét széles öv szorítja a derekára. A szülők ruházata is a XVII. század közepének egyszerű emberéhez illő. A kép a maga idejében igen népszerű volt, ennek oka épp egyszerűségében rejlik.

1655-ben a sevillai székesegyház részére készült a Mária születése című nagyméretű festmény. A gyermekágyas szoba boldog kavargását ábrázolja. Éppen a középpontjában van a felhők között lebegő angyalok

Mária születése. Részlet

felé mutogató gyermek – ami újszülöttnél szokatlan teljesítmény –, akit bámuló dajkák, ruhadarabokkal odasiető angyalkák vesznek körül. A háttérben balra, a sötétben alig látható a kereveten fekvő, kissé feltámasztott Szent Anna, akit Murillo talán azért burkolt félhomályba, mert szerepét már betöltötte. Csupán erőtlen kezére és az ágynemű fehérjére esik egy kis fény. Annál elevenebb a gyermek Mária köré gyűlt csoport, ahol dajkák és szolgálók csodálják a csecsemőt, akinek fejét dicsfény övezi.

Sevillában és a vele kapcsolatba kerülő idegenek körében már a XVII. században különösen népszerűek voltak Murillo életképei. A Kockázó fiúk c. vásznán, mint annyi más hasonló témájú festményén, a spanyol regények kópé figurái elevenednek meg, a sevillai rakparton vagy a piac körül csavargó gyermekeket látjuk a legteljesebb egyszerűségben. Törött cserépkorsó, kosár gyümölcs, élénk gesztusok, önfeledt játék, rongyok és sötét szemek villogása.

Mivel Murillo a művészet ihletett eszközeivel tudta vásznain megeleveníteni Sevilla lakóinak egyszerű világát, életüket és szentimentális áhítatukat, azok a saját festőjüknek érezték. Ez lehetett az oka annak, hogy nem kívánkozott el Andalúziából. A székesegyházba betérő koldusasszony vagy a kórházban gyógyulását váró szenvedő éppen ilyen képeket kívánt látni. Saját magát, környezetét, szomszédjait és barátait, az utca porában játszó gondör fürtű gyermekeket angyalok, Keresztelő Szent János, a kis Jézus vagy akár rongyos csavargók képében. Murillóban egyesült a népi ízlést követni kész mester és a zseniális festő. Ez volt sikerének titka.

Murillo nem tartozik sem az európai, sem a spanyol festészet nagy újítói közé. Népszerűsége lágy, finom átmenetekre felépített festésmódjának köszönhető, művei korának átlagos gondolkodásmódját és érzelmi világát tükrözik.

RM, Nagyszőlős

Kockajátékosok